

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
PRONÁSLEDOVÁNÍ ZA DECIA
249–251 A. D.

5–6 2004

Život pro křesťany v Římské říši třetího století byl pozoruhodně klidný. Avšak v roce 249 nastaly pro křesťany temné dny, když byl zavražděn císař Philipus Arabs a jeho vrah Decius se stal sám císařem.

O Deciovi bylo známo, že považuje křesťany za vážné nebezpečí ohrožující samou podstatu říše a proto vydal proti křesťanům edikt. Odezva byla okamžitá. Pronásledování a mučednictví křesťanů bylo všude na denním pořádku. V zoufalé snaze se zachránit si někteří křesťané kupovali falešné dokumenty, potvrzující, že uctívali císaře podle jeho nařízení, anebo tyto dokumenty získávali podplacením svých přátel. Jiní, zejména ve velkých městech, se snažili ukrýt, což bylo nemožné v městech menších, kde od víry odpadaly celé kongregace.

Pro Decia byl náhlý útok na křesťany řešením pouze jednoho z mnoha problémů, které jeho říši ohrožovaly. Byla to známka celkového kolapsu. Decius došel k závěru, že obnovu starověké římské čistoty a síly lze dosáhnout pouze restaurací kultu státních bohů, jejichž uctívání bylo v povážlivém úpadku. Avšak nejdohodlaněji posílil Decius náboženský kult císaře. Na římské mince nechal vyrazit svůj obraz s korunou s paprsky, symbolizující boha slunce. Uctívání císaře bylo uctíváním Říma a úspěch jednoho byl nerozpleitelně spojen s úspěchem druhého.

Množství křesťanů se neúčastnilo ani císařského kultu, ani kultu říšských božstev a důsledně se vyhýbali všem svátkům a rituálům, které s těmito kulty souvisely. Jejich spoluobčané je nazývali bez-

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

pokračování na str. 1

ŽIDŮM 13,3

NAKLADATELSTVÍ STEFANOS NABÍZÍ:

• Rasooli & Allan – *Lékař z Kurdistánu*
Příběh o obrácení muslimského mullaha.
A5, 134 stran, cena 67 Kč.

• Richard Wurmbrand – *Vítězná víra*
Inspirující čtení na téma křesťanské víry a svě-
dectví. 12×18 cm, 176 stran, cena 89 Kč.

• Ken Anderson – *Smělý jako beránek*
Životní příběh známého čínského křesťan-
ského disidenta. A6, 170 stran, váz. 127 Kč.

• Pavel Rejchrt – *Dvanáct kázání*
Sbírka kázání českého malíře, básníka a
literáta z posledních deseti let, ve kterých se
autor zamýšlí nad duchovní situací součas-
ného křesťanstva i společnosti.
Váz. brožura, 14×19 cm, 96 stran, 137 Kč.

• John Bunyan – *Milost přehojná*
Duchovní autobiografie Johna Bunyana.
11,5×17,5 cm, 192 stran, cena 147 Kč.

• John R. Weinlick – *Hrabě Zinzendorf*
Životní příběh hraběte Mikuláše Ludvíka
Zinzendorfa, nejvýznamnějšího představitele
Obnovené Jednoty bratrské. Vázaná brožu-
ra, 12×19 cm, 232 stran, cena 165 Kč.

• Hermann Hartfeld – *Víra navzdory KGB*
Autentické vyprávění o pronásledování křesť-
anů v Sovětském svazu v šedesátých letech.
12×19 cm, 304 stran, cena 167 Kč.

• Richard Wurmbrand –
Kristus na židovské cestě
Autor – sám židovského původu – uvažuje
na židovské téma.
12×18 cm, 248 stran, cena 165 Kč.

• Sam Wellman – *William Carey*
Kniha o životě anglického misionáře v Indii.
Vázaná brožura, 12×19 cm, 160 stran, cena
157 Kč.

• Milena Kolmanová – *Kruh z maličkých*
Povídky evangelické spisovatelky z prostředí
lyrické jihočeské krajiny z období válečných
a poválečných let. Vázaná, 11,5×17,5 cm,
160 stran, cena 137 Kč.

• Mike Fearon – *Martin Luther*
Beletrizovaná biografie jedné z klíčových
postav historie křesťanství.
Vázaná brožura, 12 × 19 cm, 112 stran, cena
155 Kč.

• Anatolij Granovskij –
Byl jsem agentem NKVD
Memoáry agenta sovětské tajné služby, pů-
sobilého krátce také v poválečném Česko-
slovensku.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 stran,
cena 235 Kč.

• Tom White – *Akce Kuba*
Po sedmácti měsících vězení na Kubě vy-
práví autor vzrušující příběh církve trpící za
„třtinovou oponou“.
A6, 230 stran, cena 73 Kč.

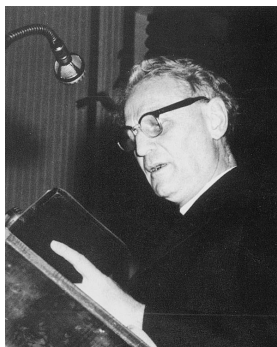
• Darlene Deiblerová-Roseová –
Ve stínu vycházejícího slunce
Podivuhodný příběh americké misionářky
v japonském zajetí za druhé světové války.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 str.,
cena 238 Kč.

• Richard Wurmbrand –
Vězeňské zdi kdyby promluvíly
Autorova kázání, sestavená na samovazbě,
která jsou pozoruhodným a jedinečným do-
kumentem o hlubinách křesťanské víry upro-
střed nelidského teroru a zoufalství.
Vázaná, 12×18 cm, 136 stran,
cena 175 Kč.

**Nabízené knihy z nakladatelství STEFANOS si můžete objednat na naší adrese, uve-
dené na zadní straně obálky. Poštovné ani balné není účtováno.**

Richard Wurmbrand napsal...

USMÍVAT SE NA SVÉ TRÝZNITELE

„...abyste vedli
život důstojný
Boha“

(1. TESALONIC-
KÝM 2,12)

Naši milovaní!

Nový rok by měl být časem nových rozhodnutí. A jedním z takových dobrých rozhodnutí, které bychom měli učinit, je žít život způsobem důstojným Boha.

O Noem je napsáno, že chodil s Bohem, podobně jako malé dítě, které rodiče vedou za ruku. Abraham chodil *před* Bohem jako odrostlejší dítě, které již sice chodí samo, ale je stále pod střechou okem Božím. Ať zvolíme první či druhý způsob, budeme chodit způsobem důstojným Boha.

OKOVY DRUHÝCH POCÍTIT JAKO SVÉ VLASTNÍ

Výjimečné duše se dokáží s utrpením Kristovým tak ztotožnit, že v mystické zkušenosti cítí bolest, kterou Ježíš prožíval na Golgátě, jako svou vlastní.

Jedním z nich byla i Gemma Galgani, italská dívka, která na Nový rok 1899 učinila rozhodnutí, které bychom docela dobře mohli učinit i my:

„Nevím, co se se mnou během příštího roku stane, ale vydávám se bez výhrad Tobě. Všechny mé naděje i záliby se budou týkat

pokračování z 1. str. obálky

božníky, neboť v jejich očích zneuctovali tradiční božstva a obviňovali je, že se uchylují k vlastním tajným a pochybným rituálům.

Navzdory snaze některých křesťanů vyhnout se pronásledování a utrpení za Decia, jistý kněz ze Smyrny jménem Pionius odmítl splnit císařovy požadavky a zůstal ve své víře pevný. I po zatčení vydával o své víře rozhodné svědectví. Odvedli ho do pohanského chrámu, kde otevřeně promluvil k spájajícímu davu.

Jeho výmluvnost byla tak pronikavá, že někteří ze shromážděných lidí na něho volali, aby obětoval, a tak si zachránil život. Pionius jim odpověděl: „Ano, život je sladký, vím, ale čeká na nás jiný život! A světlo tohoto světa je dobré, ale je právě světlo, o kterém sníme, že bude naše!“

Pionius byl odeslán do vězení, aby tam čekal na popravu, avšak v páchnoucím a temném žaláři, kde se měl připravit na smrt, nebyl ponechán dlouho. Brzy ho vyvedli z cely a dali na mučidla. Ačkoli na něho jeho vlastní biskup naléhal, aby se zachránil a obětoval bohům, zůstal pevný. A když ho zkrvaveného vedli do arény a před křičícími diváky připravovali k upálení, Pionius si sám sundal šaty, opřel se o kůl a přikázal katu, aby ho přibil. Když se hranice vznála, Pionius vykřikl: „Pobízím svou smrt, abych se co nejdříve mohl probudit ve vzkříšení.“

Ačkoli Deciovo pronásledování netrvalo ani dva roky, uvrhlo celý křesťanský svět do chaosu. Rodiče a děti si nedůvěřovali, zejména šlo-li o domácnosti složené jak z křesťanů, tak z nekřesťanů. Slabší ve víře hledali u svých duchovních představených vedení a posílnění, ale ti si často zvolili

snadnější cestu. Někteří uprchli do pustých míst, nebo se jinak ukrývali. Jiní zůstali pevní na začátku, ale pod mučením ustoupili a obětovali modlám. Ale někteří zůstali ve víře pevní navzdory všemu.

Ať byl Deciov edikt pro církve jakkoli škodlivý, počestnost starověkého Říma nijak slavně neobnovil. V červnu roku 251 Decius umírá a o několik měsíců později se římským císařem stal Gallus.

Za Decia věřící, k nimž patřil i Pionius, své utrpení přijímali ve smyslu slov apoštola Petra: „Aby vaše vyzkoušená víra byla shledána jako mnohem cennější než pomějícejí zlato, které bývá ohněm zkoušeno, k chvále a slávě a cti při zjevení Ježíše Krista“ (1. Petrova 1,7). Nechtě naše zkoušky a soužení vyústí ve chválu našeho Spasitele!

– Z knihy *The Christians: Their first Thousand Years*, (Christian History Project Inc.), svazek třetí, 2003

■ Pákistán

PRÍBĚH TARY

„Tara“ (pseudonym) pochází z muslimské rodiny v Pákistánu. Když chodila do sedmé třídy, zúčastnila se korespondenčního kurzu, který pořádala Biblická škola ve Faisabaládu. Její rodiče o tom ale nevěděli. Tara přijala Pána Ježíše za svého Spasitele. Po celou tu dobu její rodiče sledovali, že horlivě čte křesťanské knihy. Při jednom incidentu, bylo to 2. listopadu 1992, ji rodiče surově ztloukli a pak ji zamknuli a nechali ležet v místnosti po šest dní napůl v bezvědomí. Pak najednou pocítila, jako by jí někdo dodal novou sílu, aby vstala. Brzy na to se dostala do nemocnice.

Tebe. Cítím svou slabost, ale spoléhám na Tebe. Rozhodla jsem se žít odlišně, tak, abych byla blíž Tobě.“

V Židům 13,3 je nám připomenuto, abychom pamatovali na okovy a soužení vězňených křesťanů, jako kdybychom byli uvězněni sami. Jejich utrpení zanechává v našem charakteru otisky, které potlačují všechnu lehkovážnost.

A proto se také považujeme za *hlas* mučedníků, kteří nemohou hovořit sami za sebe.

HRDINA VÍRY

Je tomu již dvacet let, co mladý Rumun Ivan Mojsejev zemřel mučednickou smrtí v Sovětském svazu. Jeho život nám může posloužit coby vzor.

Byl vojákem sloužícím v sovětské armádě a měl tutěž víru, kterou máme i my, jen s jedním rozdílem: jeho víra byla nakažlivá. Pokud má někdo chřipku, je velká pravděpodobnost, že se od něho druhý nakazí. Tak je tomu i s vírou.

Mojsejev o své víře hovořil s druhými vojáky i důstojníky. A pak zpíval o slávě Kristově v kasárnách, ačkoli něco takového bylo přísně zakázáno. Těm, kteří mu vyhrožovali, říkával: „Skřivan, jemuž vyhrožují smrtí, stejně zpívat nepřestane. Svou přirozenost zapřít nedokáže. Stejně tak je tomu u nás křesťanů.“ Jeho zpěv přivedl několik vojáků ke Kristu.

Byl potrestán tím, že musel stát celou noc venku na mrazu, oblečen pouze v letní uniformě. Často ho tloukli a nakonec ho bodli do srdce podobně jako Ježíše, jehož srdcem pronikl meč.

Takto měl Ivan otisk Ježíšovy rány.

Ivan bral všechno utrpení statečně. Prohlašoval, že se mu zjevil anděl a ukázal mu nebeský Jeruzalém.

Jako nevzdělaný člověk také anděly popisoval způsobem, který by asi žádného teologa nenapadl. Říkal: „Andělé jsou průhlední. Stojí-li anděl mezi vámi a nějakým člověkem, přítomnost anděla vám nebrání vidět toho člo-

věka. Naopak: když se na toho člověka díváte skrz anděla, připadá vám mnohem krásnější.

Díval jsem se na ty, kteří mě mučili skrze anděla. Tímto způsobem se mi stali milými.“

Postavme si na začátku Nového roku před oči obraz takovýchto svatých lidí. Potom mnohem snadněji dokážeme milovat i ty, kteří nás nejvíce zranili. A pak budeme žít způsobem důstojným Boha.

Lidé mají více méně zafixováno, že jsou andělé neviditelní. Přesto řekl Ježíš Natanaelovi: „Uzříte anděly Boží“ (Jan 1,51). Jestliže je viděl on, tak proč ne my?

Musíte však pochopit, že andělé jsou průhlední. Pokud dokážete uvidět dobrou stránku u člověka, kterého jste dříve úplně zavrhl, pak se mezi vás dva postavil anděl, který pozměnil vaše vnímání.

USMÍVAT SE NA SVÉHO MUČITELE

Ljuba Ganevskajovová byla kvůli své víře zatčena sovětskými komunisty. Drželi jí na o hladu na samovazbě a surově jí bili. Jedné noci si řekla: „A už dost. Už se dál nenechám jen tak poslušně mlátit. Jestli s tím dnes večer zase začnou, řeknu tomu důstojníkovi přímo do očí, že je zločinec.“

Avšak toho večera, když ji vyšetřovatel opět sprostě nadával a už už se chtěl do ní pustit, začala ho vidět jakoby jinýma očima.

Poprvé si všimla, že už je z toho nepřetržitěho bití unaven. Ljuba trpěla nedostatkem spánku ale on také. Byl už doslova zoufalý z toho, že jí nedokázal přinutit, aby druhé zradila a že mu stále a vytrvale vzdorovala.

Ljuba uslyšela ve svém srdci hlas: „Je ti tak podoběn. Oba jste polapeni v tomtéž životním dramatu. Stalin, hlavní komunistický diktátor, nechal zabít tisíce Božích dětí, ale rovněž i 10 000 příslušníků své vlastní tajné policie. Tři nejvyšší a zprvu velmi úspěšní představitelé tajné policie Jagoda, Ježov a Berija byli svými druhy zastřeleni, podobně jako křesťané, které nechali předtím sami pronásledovat.

3. května 1995 byla tajně pokřtěna a později se účastnila dalšího korespondenčního kurzu.

Její rodiče samozřejmě o křtu nevěděli, ale obávali se, že by se mohla stát křesťankou. Proto vyjednali její zasnoubení s jistým muslimským duchovním. Tara se však s ním zasnoubit odmítla, načež byla opět zbíta. Tentokrát musela zůstat stát několik dní a nocí bez spánku. Během té doby měla tři vidění. Uslyšela hlas, který k ní promluvil: „Jsem s tebou. Jsem tvůj Otec.“ Její rodiče za ní přišli několikrát, ale pokaždé od nich dostávala rány a slyšela jen nadávky. Nakonec upadla do bezvědomí a takto ležela tři dny v kaluži krve. Opět uslyšela hlas, který ji povzbuzoval: „Jsem tvůj Otec. Budu tě chránit.“

V roce 1997 ji neznámí muži přinutili, aby nasedla do automobilu. Chtěli ji odvézt do džungle a tam ji zneužít. Ale když míjeli její dům, podařilo se Taře vyskočit z auta a utéci.

Dnes Tara žije v emigraci a slouží Pánu na celý úvazek. Tom White, ředitel Hlasu mučedníků, se s ní setkal v jejím novém domově, který jsme jí opatřili. Nyní je v pořádku a vzdělává se ve víře v Krista.

– *Hlas mučedníků*, USA

■ Indie

PĚT KŘESŤANŮ ČELÍ OBVINĚNÍ ZA „POŠLAPÁVÁNÍ NÁBOŽENSKÉHO CÍTĚNÍ“

21. října 2004 cestovalo pět křesťanů (místní křesťanský konvertita Abhiram Dhala, pastor Karl Silva, Roshan D'Souza, Ganesh Wankhede a Ramesh Thawar Chandwa, všichni čtyři z města Mumbai) do vesnice Suliapada v okrese Baripeđa (stát Orissa), aby se tam zúčastnili jednoho křesťanského shromáždění a předali tamním křes-

ťanům duchovní literaturu a křesťanské materiály.

Podle zprávy agentury *Compass Direct* z 2. listopadu zatkla téhož dne později těchto pět indických křesťanů policie, a to na základě udání jistého studenta, který si na ně stěžoval, že byl od nich urážen, když je žádal, aby přestali kázat v blízkosti svatyně zasvěcené hinduistickému božstvu Durga. Všech pět křesťanů bylo obviněno na základě indického zákoníku z „pronášení obscénních slov na veřejném prostranství“, „pronášení slov urážejících náboženskou víru druhých“ a z „pronášení výhrůžek či zločinného zastrašování několika osob“. Zatímco nižší soud odmítl 22. října propustit obviněné na kauci a nechal na ně uvalit policejní vazbu, po soudním přelíčení z 28. října bylo všech pět křesťanů propuštěno na kauci.

Jeden z obviněných, pastor Karl, uvedl pro agenturu *UCA News*: „Celý tento případ je čistě vykonstruovaný. Byli jsme od inkriminované svatyně Puja Pandal minimálně jeden kilometr, stáli jsme na otevřeném prostranství a k přítomným jsme hovořili pouze o Boží lásce. Když jsme viděli, že se někteří přítomní chtějí uchýlit k násilí, šli jsme sami na policejní stanici, abychom tam požádali o ochranu. Policie se však postavila proti nám. Nedovolili nám ani zatelefonovat. A jeden z policistů nám nadával.“

Jejich právník Pratap Chhinchani souhlasí, že je toto udání záměrným pokusem očernit křesťany. Pro agenturu *Compass Direct* uvedl, že student, který stížnost podal, při vyšetřování vypověděl, že kazatele požádal, aby zanechal kázání poblíž svatyně. Ti mu podle jeho výpovědi neurvale nadávali a vyhrožovali mu zabitím. Chhinchani však poukázal na skutečnost, že obvinění křesťané neznají tamní domorodý jazyk a sotva tak mohli užít obscénní

Ty i tví mučitelé jste prošli týmž slzavým údolím.“

Ljuba pohlédla na důstojníka, který se již chápal biče, aby ji začal bít, a usmála se na něho. Muž se zarazil a zeptal se jí: „Proč se usmíváte?“

Odpověděla: „Já vás nyní nevidím tak, jak byste se viděl v zrcadle, ale vidím vás, jak jste byl kdysi krásným nevinným dítětem. Je nám zhruba stejně. Mohli jsme si spolu doce-la dobře kdysi hrát jako děti. I Ježíš ty, kteří ho měli později bičovat a ukřižovat, připodobnil k dětem (Matouš 23,37).“

Vidím vás ve svých představách rovněž takovým, jakým byste mohl být. Byl jistý pronásledovatel křesťanů, který byl ještě horší než vy. Jmenoval se Saul z Tarsu a stal se později apoštolem a světcem.“ Ljuba uviděla průhledného anděla.

Nyní se zklidněného mučitele zeptala, jaké to bylo břemeno na něho naložené, které ho ponořilo do šílenství mlátit člověka, jenž mu nikdy nic zlého neudělal. Pro její láskyplný přístup se tento mučitel stal úplně jiným člověkem.

Pohlédněte tímto způsobem na své životní partnery, děti, rodiče, sourozence, lidi odlišných vyznání, náboženství, stran, tříd i ras, na ty, se kterými máte konflikty a spory. Objevíte-li u sebe vůči nim zárodek porozumění, lásky a odpuštění, pak vezte, že jste zahlédli anděla, který vám tento pohled poskytl.

Následujte Příklad Ljuby. Kráčela v životě způsobem hodným Boha.

MISIJNÍ PRÁCE MUSÍ BÝT CITLIVÁ

Muslimové mají vůči naší křesťanské víře velké výhrady.

Ve své sbírce kázání popisuje nechvalně známý iránský duchovní ajatolláh Chomejní, jak byl coby mladý muž velmi otevřený křesťanství, neboť Mohammed uznával Ježíše jako velkého proroka.

Pak byl však svědkem toho, co tzv. křesťanský Západ přinesl do Íránu: alkohol, ohav-

né filmy a nemorální knihy. To ho velmi znechutilo, a nejenom jeho.

Podobně jako Židé všeobecně odmítají evangelium kvůli tomu, že lidé považující sami sebe za křesťany nenávisťně vyražili miliony Židů, tak si muslimové pamatují na křížové výpravy, při kterých byla jejich země vyplněna a mnoho nevinných lidí přišlo o život, a to pod záminkou, že křesťané musí vlastnit prázdný Ježíšův hrob. Ale v okamžiku, kdy byla objevena Amerika a v ní zlato, ztratili evropští „křesťané“ zájem o tento hrob, který není dokonce ani dnes ve vlastnictví křesťanů.

Pak následovaly nespravedlnosti koloniálních vládců – rovněž tzv. křesťanů.

Muslimové by měli být získáváni pro Krista, avšak s pochopením toho, jak je pro ně obtížné křesťanství přijmout. Agresivní misijnářská práce je uráží a místo obrácení v nich vyvolává spíše rezistenci. Měli jsme se získávání komunistů pro víru tytéž obtíže, které jsme však přemáhali láskyplným přístupem.

PŘEVAHA CHÁPÁJÍCÍ LÁSKY

Existuje pravidlo, které by mělo být aplikováno nejen na ně, ale i na všechny ostatní nevěřící: „Uznání práva druhého znamená, že mu poskytnete právo na vlastní názor, a nikoli, že se budete snažit, aby se stal vaší replikou.“ Bůh stvořil člověka k *svému* obrazu. Nikdo tedy není povinen nést váš obraz. Řekněte druhým tiše v čem spočívá vaše víra, a to bez vyvíjení nátlaku z vaší strany.

Vypráví se stará bajka, ve které vítr a slunce závodily jeden s druhým, komu z nich se dříve podaří docílit, aby si jakýsi chudý člověk sundal svůj kabát. Když zafoukal silný vítr, žebrák se ještě více zachouлил do svého kabátu. Pak vyslalo své hřejivé paprsky slunce a muž si s potěšením svůj kabát svlékl.

Mezi muslimy praktikujeme to, co jsme se naučili při šíření Božího slova v komunistickém světě. Používáme tytéž tajné metody a máme chápající lásku za svou hlavní zbraň.

ních a urážlivých slov, ze kterých jsou obviňováni.

Páter Dibakar Parichha, katolický kněz v městě Bhubaneswar, agentura UCA News sdělil, že tato stížnost je součástí nenávisťné kampaně, kterou proti křesťanům vedou extrémistické hinduistické skupiny. Světová hinduistická rada (SHR) pod patronací místních úřadů se ve státě Orissa horlivě snaží provádět „rekonverzi“ nových křesťanů. Tamní křesťané však rozhodně odmítají termín „rekonverze“, neboť mnozí kmenoví příslušníci byli před svým obrácením ke křesťanství tradičními animisty. Nicméně indický zákon automaticky považuje veškeré kmenové obyvatelstvo za vyznavače hinduismu a zařazuje je do nižších kategorií hinduistického kastovního systému.

Prosíme, modlete se za zadržené křesťany, aby na soudu proti všem falešným obviněním obstáli. Pamatujte rovněž na tamní křesťany, aby přes veškerý tlak SHR zůstali věrní Kristu.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
3. listopadu 2004

MÍSTNÍ MISIONÁŘ KRUTĚ ZBIT (INDIE)

Na Budhudase, misionáře organizace *Gospel for Asia*, zaútočil 19. listopadu ráno dav lidí protestující proti jeho evangelizační službě. Bili ho, kopali do něj a část davu vyrabovala jeho dům, kde spálili přes 200 Nových Zákonů, stejně tak ostatní literaturu včetně školních učebnic jeho syna. Útočníci také ukradli peníze, které v domě našli.

Podle organizace *Gospel for Asia* se snažil zasáhnout syn místního policisty, ale i on byl zbit. Když se konečně podařilo policistům násilí zastavit, požádali Budhuse, aby okamžitě místo opustil. Budhus společně se svou ženou a dětmi uprchl do bezpečí.

Modlete se za uzdravení zraněných, za obnovení Budhusovy misijní práce i za ostatní křesťany, šířící evangelium v Indii. Modlete se za ty, kteří se na útoku podíleli, aby Pán v jejich životech působil a přivedl je k víře v Krista.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
1. prosince 2004

ZNIČENÝ KATOLICKÝ KOSTEL NA SRÍ LANCE.

Věřící se sotva stačili vzpamatovat z útoků, ke kterým došlo během listopadu 2003 a ledna 2004 na kostel sv. Michala v Homagama na Srí Lance, když 19. prosince 2004 žháři tento kostel vypálili. Za pomoci dvou petrolejek, benzínu a dvou pneumatik zapálili střechu, lavice, sochy i varhany. Církevní pracovník Otec Silva se vyjádřil, že tentokrát kostel zcela zanikl, nelze z něj už nic použít.

S blížícími se vánoce a výročí pohřbu prominentního buddhistického vůdce Ven Gangodawilla Soma Thera rostou obavy, že násilnosti opět propuknou. 13. prosince do sboru *Ježíš žije* v Orugodawsatte někdo hodil ruční granát, nedošlo však k žádným zraněním.

Modlete se za to, aby v přicházejících dnech násilnosti ustaly, a také za to, aby mohli křesťané na Srí Lance Kristovo narození pokojně oslavit.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
22. prosince 2004

■ Nigérie

DVA MRTVÍ PŘI ÚTOKU NA EVANGELIZAČNÍ TÝM

23. listopadu deset militantních muslimů zaútočilo s těžkými zbraněmi na evangelizační tým v Dutse, hlavním městě státu Jigawa v severní Nigérii. Podle zpráv agentury *Com-*

TOUHA PO SATANŮVI

Při nedávném výročí ruské bolševické revoluce skandovaly tisíce demonstrantů v Moskvě a v dalších ruských městech s obrázky Lenina: „Lenine, probuď se!“

Je tragické slyšet, jak se tisíce lidí „modlí“ za návrat člověka, který kdysi napsal: „Miliony epidemií a přírodních katastrof je menším zlem než sebemenší představa Boha.“ Tento člověk je zodpovědný za vraždu milionů nevinných lidí i zničení bezpočtu kostelů.

Možná bychom se neměli tak divit, že ti lidé zcela spontánně touží po návratu jednoho z nejhorších diktátorů historie.

Bible nám říká, že po tisíci letech Ježíšovy spravedlivé vlády na zemi bude satan propuštěn ze svého žaláře a nalezne po celé zemi příznivce, kteří na něho budou čekat.

V mnoha lidech je cosi satanického. Nenávisť k Božím zákonům je velmi populární náboženství.

Ve svobodných volbách po takřka padesátileté vládě komunistického diktátorství dostali v Rumunsku nejvíce hlasů dřívější komunističtí utlačovatelé. Podobně nečekaně dostali mnoho hlasů i v Polsku a Bulharsku.

Utlačovatelé, kteří provozují svou krutou vládu dlouhou dobu a víře v Boha se vysmívají, jsou u řady lidí v oblibě, neboť ti utlačovaní s nimi cítí jistou spřízněnost. Vždyť jsou také krutí, i když v menším měřítku. Také oni pohrdají Bohem. Nelíbí se jim útlak jen proto, že by raději sami byli utlačovateli.

Každý záměr těchto srdcí je stále a vždy zlý (Genesis 6,5) a to na obou stranách plotu.

Skutečným protivníkem komunismu je pouze malá Kristova „hrdlička“, která je mu věrná i v pazourech divoké šelmy (Žalm 74,19).

Ani v jedné z dřívějších komunistických zemích není komunismus pohřben. Jedna rána selhala, ale v zemích na okraji propasti, může být další rána zastánců tvrdé linie, snících o renovaci náboženského pronásledování, nakonec úspěšná.

Musíme pro Krista pracovat velmi rychle,

protože nevíme, zda to bude v blízké budoucnosti ještě možné.

* * *

Prosíme vás všechny, ať jste v jakýchkoli okolnostech, abyste rozšířili řady těch, kteří pozvednou své hlavy a posílí svá ramena k životu hodnému Boha.

Pomáhat druhým finančně v jejich boji není dostačující. Jsme povoláni, abychom byli sami duchovními bojovníky.

Děkujeme vám za vaše modlitby a dary, které jsme od vás přijali v uplynulém roce. Pomáháte tak rodinám křesťanských vězňů a dáváte Boží slovo muslimům, komunistům i těm, kteří jsou od nich utlačováni. Dáváte také chléb mnoha hladovým duším. Bůh vás odmění.

Přejeme vám požehnaný Nový rok.

V Kristu Váš

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek byl původně publikován v americké verzi zpravodaje Hlasu mučedníků v červnu 1994.]

Muslimský svět

JAK POKRAČUJEME, BŮH NÁM DÁVÁ SVÉ ZAOPATŘENÍ

Od roku 1991 začal Hlas mučedníků působit v patnácti muslimských národech. Naše činnost se soustřeďuje především na tisk křesťanské literatury, výrobu misijních videonahrávek a financování křesťanského rozhlasového a televizního vysílání. Naše příjmy jsou

pass Direct a New Life For All byl evangelizační tým napaden právě při evangelizačním shromáždění pod širým nebem. Došlo k boji mezi militantními a umírněnými muslimy, kteří chtěli útoku na evangelisty zabránit. Zásáhla policie a deset útočníků zatkla, avšak dva lidé při tomto útoku zahynuli a dvacet jich bylo zraněno. Jeden mrtvý byl z řad útočníků, totožnost druhého dosud není známa.

Násilnosti vůči křesťanům v Dutse nejsou nikterak vzácné. V březnu 2003 došlo ke zničení tří kostelů a jednoho hotelu. Modlete se za to, aby násilnosti páchané na křesťanech skončily. Děkujeme Bohu za muslimy v Nigérii, kteří jsou ochotni podpořit náboženskou svobodu jiných vyznání a prosíme za to, aby se jejich počet zvýšil.

– Hlas mučedníků, Kanada,
1. prosince 2004

DAV ZABIL KŘESŤANSKÉHO STUDENTA

Odpor vůči křesťanské evangelizaci vyústil ve smrt studenta univerzity z Bauchy. Již před touto událostí byli tři studenti z univerzity vyloučeni za rozšiřování křesťanských letáků. V neděli 9. prosince ráno byl Nache Achi unesen ze svého pokoje muži oblečenými podle stylu bojovníků džihádu. Když se Achiho spolubydlící pokusil zasáhnout, pohrozili mu puškou a pak ho zamkli v jiném pokoji. Následujícího rána Achiho pověsili u mešity nedaleko domu rektora univerzity a vypálili kancelář Nigerijského sdružení evangelikálních studentů v Bauchi.

Modlete se za pokoj a útěchu pro rodinu a přátele Sunday Achi. Modlete se za ty, kteří jsou za tento zločin odpovědní, aby našli víru v Krista Ježíše.

– Hlas mučedníků, Kanada,
22. prosince 2004

■ Filipíny

KŘESŤANÉ ČELÍ VÝZVĚ ISLÁMU

Čtyřiařicetiletý křesťan se ve filipínském městě Zamboanga zotavuje z vážných zranění, poté co ho 17. listopadu postřelili místní muslimští aktivisté.

Přátelé a rodinní příslušníci požádali o nezveřejňování jména tohoto relativně mladého křesťana – jsou přesvědčeni, že tři muži, kteří jej napadli, zranili a opustili v domnění, že je mrtev, by se pravděpodobně vrátili své dílo dokončit.

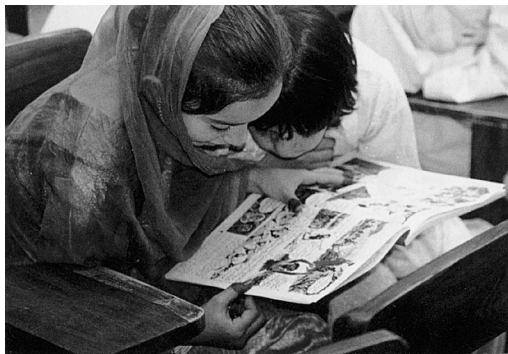
Podle informací křesťanovy snoubenky se jeden z útočníků již pokoušel zjistit, kde se nachází. Zaměstnanci nemocnice dávají bedlivý pozor na každého, kdo se chce dostat do jeho pokoje.

K incidentu došlo přibližně v devět hodin večer, když mladý křesťan, pracující jako prodavač ovoce, kráčel obvyklou cestou domů z tržiště. V temném zákoutí na něj čekali tři muži. Jeden z nich po něm dvakrát vystřelil, zatímco zbývající dva hlídali, zda je někdo nesleduje.

První kulka zasáhla křesťana do pravé strany hrudníku, poškodila páteř a uvízla ve spodní části zad, druhá skončila v horní části břicha. Muž zůstal ležet na ulici a rodina se o incidentu dozvěděla o dvě hodiny později. V době, kdy na místo dorazil jeho bratr, ztratil již značné množství krve.

Tou dobou právě projížděl kolem zbožný muslim s nákladem zboží z tržiště. Muslim zastavil, udělal na svém voze místo pro postřeleného muže i jeho bratra a oba odvezl do místní nemocnice, kde lékaři zraněného křesťana okamžitě operovali a provedli mu transfúzi krve.

Stav zraněného se po operaci stabilizoval. Lékaři zpočátku konstatovali, že poškození páteře může způsobit trvalé ochrnutí, ale již ná-

Tyto dvě afghánské dívky čtou poprvé v životě křesťanskou knihu, která jim vypráví o Ježíši.

od roku 1991 patnáctkrát vyšší. Nemyslíme si však, že to lze tímto způsobem přesně porovnávat.

Když náš zakladatel Richard Wurmbrand byl ještě naživu, důrazně nás svými slovy i životem vyučoval, že naši nepřátelé jsou současně i naším misijním polem. Odvážní křesťané žijící v těchto národech museli svým bližním přinést poselství evangelia často značně neortodoxním způsobem. Jak v naší práci pokračujeme, Bůh nám dává jak nové příležitosti, tak i své zaopatření.

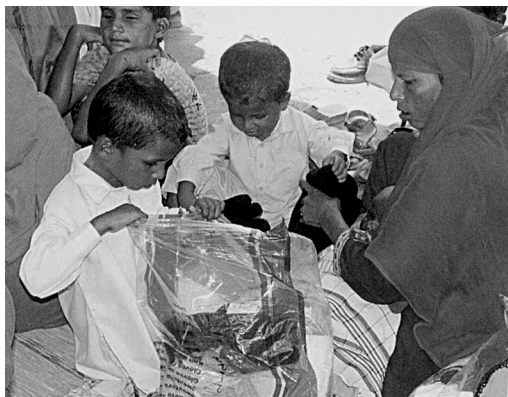
Od Maroka napříč Atlantským oceánem až k Indonésii (což je zhruba 12 000 km), která již hraničí s Pacifikem, jsou křesťané pronásledováni, a to převážně muslimy. Je to především proto, že nejsou jen „tichými věřícími“, ale že se snaží o své poselství podělit se členy své rodiny nebo se svými přáteli.

Kdekoli je však evangelium hlášáno a přijímáno, začíná se ten zlý zlobit. Maročtí křesťané, kteří si dovolili množit získané křesťanské materiály, museli uprchnout ze svých domovů. V severních provinciích Nigérie byla na základě výkladu zde zavedeného islámského zákona *šar'ija* vypálena biblická škola. V Egyptě musí být jakákoli křesťanská tiskovina zmiňující konverzi od islámu tištěna ilegálně. V Iráku jsou církevní budovy cílem bombových útoků, přesto tam křesťané evangelizují mnohem horlivěji, než tomu bylo v uplynulém desetiletí. V Iránu vzniklo mezi

studenty jedno z nejrozsaáhlejších hnutí domácích společenství v celém muslimském světě. Tito noví konvertité jsou již unaveni nenávisťí fundamentalistických islamistů. Nedávno bylo v Afghánistánu vyhrožováno pěti novým konvertitům podřezáním. Tito křesťané se zde tajně scházejí v chladné a temné místnosti, aby si za světla plynové lampy četli společně z Nového Zákona.

V Pákistánu se chudí venkovští křesťané scházejí v přístřešcích vyrobených z vlnitého plechu. Nepatrný bod uprostřed islámského moře zůstává věrný své víře. V Bangladéši, zemi častých záplav a zvýšeného výskytu jedovatých kober, cestují na svých bicyklech evangelisté, z nichž mnozí umějí sotva číst. Cestují stovky kilometrů, aby ve venkovských oblastech rozdali evangelizační traktáty a Janova evangelia. Domy mnoha těchto odvažných křesťanů byly násilně zničeny nebo vypáleny.

V Indonésii, kde žije nejpočetnější muslimská populace na světě (zhruba 171 milionů muslimů žijících na třech tisících ostrovech), si i nadále křesťané zachovávají svou víru v Ježíše jako Syna Božího a jedinou cestu do nebe. Stovky jejich kostelů lehly popelem. Avšak církve žije dál. Také věřící v Alžíru, Tunisku, v ruských islámských republikách

Rodiny pákistánských křesťanů otvírají námi zasláné soupravy obsahující nejnnutnější věci k životu.

sledující den nepatrně pohyboval nohama, a tak vzbudil naději, že se úplně zotaví. Nicméně ještě týden po incidentu stále trpí značnými bolestmi a občasným krvácením.

Zraněný křesťan je příslušníkem etnické skupiny Tausug. Jedná se o vůbec první filipínský kmen, který v minulosti přijal islám a v současné době o jedno z nejméně třinácti početných muslimských skupin na jihu souostroví. Zraněný muž byl sám původně muslimem. Po jeho obrácení přijalo křesťanskou víru také několik členů jeho rodiny.

Po svém obrácení začal zvěstovat evangelium prostřednictvím veřejných evangelizací. Z tohoto důvodu mu již vyhrožovalo zabitím několik muslimů v Zamboanga, kteří nesouhlasili s jeho vyznáním křesťanské víry.

Staršího bratra po obrácení rovněž postřelili muslimští extrémisté a stěžejí vyvázl životem. V době zveřejnění této zprávy policisté stále ještě neuvěznilí žádného pachatele (ani v jednom z případů).

NÁRŮST ISLÁMU

Muslimové na Filipínách se staví proti křesťanské evangelizaci, zejména v oblastech s muslimskou většinou. V posledních letech výrazně zesílily snahy o propagaci islámu.

Filipíny jsou jedinou asijskou zemí s výraznou křesťanskou většinou. Více než 90 procent obyvatel o sobě prohlašuje, že jsou křesťany, 80 procent z nich tvoří římský katolíci. Muslimové tvoří s osmi procenty nejpočetnější náboženskou menšinu.

Největší koncentrace muslimů se vždy nacházela na ostrovech Mindanao a Visayas, kde se islám poprvé objevil koncem 15. století. V následujícím století sem Španělé přivezli římský katolicismus, a s výjimkou nejnižších částí Filipín islám téměř z celého území vymizel.

V 80. letech minulého století se začali na Filipínách objevovat islámské misionáře z Pákistánu, Libye a Egypta s cílem *da'wah*, propagace islámu.

Filipínská vláda mnoha zahraničním muslimům zneplatnila víza po teroristických útocích ve Spojených státech 11. září 2002. Nicméně tou dobou již mohla být úloha šíření islámu snadno předána nové generaci *Balik Islam*, takzvaných „navrátilců“ k islámu.

„Muslimové sdílejí přesvědčení, že se všichni lidé rodí jako muslimové a svou konverzí se jen vracejí k původní víře. Proto jsou nazýváni ‚Balik-Islam‘ neboli navrátilci k islámu,“ napsal José Torres z Filipínského centra investigativního žurnalistu (Philippines Center for Investigative Journalism, PCIJ). *Balik* je místní výraz s významem „vrátit se“.

V rámci obnovy hnutí *da'wah* bylo v 90. letech založeno několik organizací a humanitárních sdružení. Patří k nim nadace *Fi Sabilillah* *Dawah and Media*, the *Islamic Studies for Call and Guidance* (Islámská studia pro povolání a vedení), *Islamic Information Center* (Islámské informační centrum) a *Islamic Wisdom Worldwide* (Celosvětová islámská moudrost).

Jen samotná ISGAG informovala o 1 387 případech „navrácení“ v období od ledna 2000 do června 2003. *Office of Muslim Affairs* (OMA, Úřad pro muslimské záležitosti) odhaduje, že se v období do června 2003 obrátilo k islámu 20 000 obyvatel tradičně katolické provincie Luzon a více než 110 000 Filipínců z celé země. *Balik Islam Unity Congress* uvádí mnohem vyšší čísla, až milion konvertitů.

OBAVY Z TERORISMU

Zajímavý příklad představuje *Fi Sabilillah*. Tuto organizaci založili Filipínci, kteří původně pracovali

a v řadě dalších národů přijímají podporu Hlasu mučedníků.

To jsou naše misijní pole na islámském teritoriu.

Během jednoho našeho setkání v severní Africe nám jistý křesťanský expert sdělil, že arabský a severoafrický islám je na ústupu (ačkoli je nejfanatičtější), protože jeho vyznačiči nevidí naplnění Mohammedových ekonomických zaslíbení. Avšak „žlutý“ islám (na území od ruských republik až po Indonésii), jak se o něm zpravidla hovoří, se zejména šíří mezi frustrovaným obyvatelstvem, které totiž dosud nezakusilo, jak se žije pod islámským zákonem *šari'a*.

Křesťanství nepřátelská mínění se však mohou změnit. Hlas mučedníků podporuje odvážné vyznačiče, kteří se nebojí zvěstovat evangelium i v nepřátelském teritoriu. Podporujeme jejich službu vhodnou pro tamní mentalitu a vyhýbáme se necitlivým způsobům.

Téměř všechny letošní prostředky vyhrazené pro Irák byly proměněny v misijní a evangelizační literaturu. Poslední zásilky jsou právě na cestě. Když píšeme tento článek, naši pracovníci právě letí do Bagdádu, aby odtud pokračovali do Mosulu a Basry a dalších oblastí. Nevíme, jak dlouho budeme moci v těchto místech bez problémů působit. Ale Ježíš své církvi řekl, aby šli do celého světa.

Do Súdánu i nadále míří naše letecké speciály s humanitárním nákladem – celkem 150 tun. Plánujeme další pomoc. Je to nebezpečné, protože letadla by mohla být sestřelena či se zřítit do buše. Budeme v tom ale pokračovat, dokud to bude možné.

Křesťanská církev v muslimském světě je velmi povzbuzena příběhy křesťanských svědků a mučedníků. Když jsem byl mladý, četl jsem tyto knihy jedním dechem. Možná křesťané v muslimském světě potřebují tyto příběhy více, než jsem je potřeboval já. Takovou knihu nyní tiskneme v arabštině a mandarínštině. Rovněž knihy Richarda Wurmbraunda jsou dostupné v jazycích

mnoha národů, kde je církev pronásledována.

Jedním z našich misijních záměrů pro rok 2005 je vytištění „Aktuální knihy Skutků“ pro arabský svět – příběhy současných křesťanských svědků a mučedníků. Kdosi řekl, že kniha biblická Skutků nebyla vlastně dokončena a historie církve k ní přidává další a další příběhy. Jako kdysi apoštoly, tak i dnes Duch svatý vysílá své svědky do oblastí, které jsou ovládány bezbožnými a evangeliu nepřátelskými vládami.

Vaše dary na účet Hlasu mučedníků jsou užívány pro službu nejen v muslimském světě, ale také v Číně, Vietnamu a dalších zemích. Tyto prostředky však mají i vážný rozměr: dávají do pohybu práci, která je muslimským radikálům či komunistickým úřadům trnem v oku a odpoví na ní pronásledováním. Na tuto skutečnost bychom měli pamatovat ve svých přímluvných modlitbách. Pamatujme, že reprezentujeme nehynoucí království i jeho Krále, jehož příchod vyhlížíme.

Justin mučedník (110–165), jeden z neproslulejších křesťanských učitelů, byl popraven v Římě. Napsal císaři několik otevřených dopisů o křesťanech, kteří byli odsouzeni jen za to, že patřili k církvi. Justin napsal: „Pokud jde o nás, jsme přesvědčeni, že nám nemůže nikdo ublížit, aniž bychom byli doopravdy usvědčeni z páchaní zla či bezbožnosti; a vy, vy můžete zabíjet, ale nám tím škodu nezpůsobíte.“

Děkujeme vám za službu pronásledovaným křesťanům, která přináší v muslimském světě mnoha křesťanům naději a tato naděje jim nebude odňata. Ačkoli jsou tito věřící pronásledováni, získávají mnoho lidí pro Krista. V roce 2005 očekáváme od Boha ještě větší věci. „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Římanům 8,31).

– Tom White, *Hlas mučedníků*, USA,
prosinec 2004

v Saúdské Arábii, kde přestoupili na muslimskou víru, aby si rozšířili možnosti získání zaměstnání.

OMA registrovala v době útoku na newyorské Twin Towers v září 2001 nejméně 78 muslimských organizací. Podle deníku *Manila Times* většina z nich uváděla jako svůj primární cíl da'wah neboli propagaci (islámu).

Podle údajů OMA muslimské skupiny v období do ledna 2004 založily více než 1890 *madras* neboli islámských škol po celých Filipínách. Více než 800 z nich se nachází v Autonomní oblasti Muslimské Mindanao, 19 jich však funguje v hlavním městě Manile a očekává se, že jejich počet dále poroste. Pouze 35 z těchto škol nabízí sekulární vzdělávání a je registrováno na ministerstvu školství. Většina se zaměřuje výhradně na výuku Koránu.

Podle článku nazvaného „Příklon k islámu“ zveřejněného v červnu 2004 muslimským autorem Mansoorem Limbou, byl Korán poprvé přeložený do filipínštiny a jazyka cebuano dvěma bývalými křesťany, obrácenými k islámu.

Filipínština je státním jazykem vycházejícím z tagalštiny. Druhým nejrozšířenějším jazykem v zemi je cebuano.

Na Filipínách také působí několik muslimských teroristických organizací. Nejvíce neblaze proslulé jsou Abu Sayyaf, skupina, která stála v pozadí únosu amerických misio-nářů Martina a Gracie Burnhamových v květnu 2001, a Islámská osvobozenecká fronta „Moro“. Místní a zahraniční tajné služby spojují tyto skupiny s hnutím al-Kajda.

Tyto skupiny verbují mladé lidi podobné Marvinu Geonzonovi. Dnes sedmadvacetiletý Geozon se obrátil k islámu v roce 1997 prostřednictvím saúdského občana jménem Sheikh Hamoud Al-Lahim, který na Filipínách vedl muslimskou charitativní organizaci s vazbami na al-Kajdu.

Al-Lahim Geonzonovi doporučil, aby začal navštěvovat islámskou školu, kde Geonzon podle informací PCIJ studoval *džihád* a výrobu bomb.

Když byl Geonzon v roce 2002 ve městě Zamboanga zatčen, dosvědčil, že byl součástí teroristické sítě odpovědné za útoky na Spojené státy v září 2001. Rovněž přiznal, že odpálil nálož v místní restauraci v říjnu 2001. Při explozi tehdy zahynulo šest osob.

Náčelník policie Rodolfo Mendoza zastává názor, že nová vlna konvertitů představuje větší hrozbu než „rodilí muslimové“.

„Konvertité představují ideální teroristy, protože se usilovně snaží sami sobě dokázat, že jsou své nové víry hodni,“ poznamenal v rozhovoru s redaktorem PCIJ.

Nedávné incidenty, při kterých byli v Zamboanga postřeleni tausugský křesťan a jeho bratr, a nepotvrzená zpráva o pastorovi zastřeleném v Mindoro začátkem listopadu naznačují, že muslimští extrémisté jsou na Filipínách stále naživu a žel také stále aktivní.

– *Compass Direct*, USA,
3. prosince 2004

■ Peru

SOUDCI POTVRDILI TREST ODNĚTÍ SVOBODY PRO EVANGELIKÁLNÍHO KŘESŤANA

Civilní soud v peruánské Limě potvrdil usvědčení evangelikálního křesťana, jehož rozsudek vynesený na základě obvinění z teroristické činnosti téměř před dvanácti lety byl v roce 2003 zrušen.

Obhájce Wuille Ruiz z evangelikálního sdružení Peace and Hope (Mír a Naděje) zajišťující právní pomoc uvedl, že 27. prosince shledala tříčlenná porota bývalého zaměst-

Buddhistické a hinduistické národy

V ROCE 2004

Rok 2004 znamenal pro křesťanské obyvatelstvo v hinduistické a buddhistické Indii jisté ulehčení na rozdíl od současných poměrů na Srí Lance. Zatímco agentury hlásí, že v Indii se pronásledování křesťanů v uplynulém roce zmírnilo, na Srí Lance razantně vzrostlo a o něco horší situace je tomtó směru rovněž v Nepálu a Myanmaru.

V Indii se při posledních volbách připojili ke křesťanům mnozí příslušníci nejnižší kasty Dalits a rovněž další minoritní skupiny, aby společně volili tamní Stranu kongresu. Tuto stranu vede v Itálii narozená Soňa Gándhiová, která má dobrou vůli ohledně ochrany práv minoritních skupin včetně indických křesťanů. Útoky proti křesťanům a církvím během uplynulých let narůstaly v souvislosti s šestiletou vládou prohinduisticky orientované strany BJP. Nová vláda je však více sekulární a tolerantnější k hlásání evangelia; proto jsou v současnosti indiští křesťané mnohem ochotnější ke sdílení evangelia. Přesto se ale očekává nárůst perzekuce a to vzhledem k nárůstu hinduistických konvertitů ke křesťanství.

Strana BJP navzdory volebnímu neúspěchu v celonárodním měřítku se stále ještě těší významnému vlivu v některých indických státech. V souvislosti s bojem BJP a jejího spojence strany RSS o politickou moc se zintenzivňuje perzekuce některých minoritních skupin. Strana RSS založila několik ozbrojených skupin nesoucích název *Rakša sena* (Armáda obrany), jejichž cílem je zastrážovat nové křesťanské konvertity, aby se vrátili nazpět k hinduismu. Hlas mučedníků je připraven indickým pronásledovaným křesťanům pomáhat. Ve východní Indii jsme vytvořili velký sklad, ve kterém shromažďujeme jak materiální pomoc, tak i křesťanskou literaturu, určené zejména pro ty křesťany, kteří

museli kvůli pronásledování uprchnout ze svých domovů.

Zatímco v indickém státě Tamil Nadu došlo po volebním vítězství Strany kongresu ke zrušení zákona zakazujícího náboženskou konverzi, v témž roce se v sousední Srí Lance o zavedení takového zákona uvažuje. Pronásledování křesťanů v této zemi se v roce 2004 velmi zostřilo.

Vzrůstající počet útoků je hlášen zejména vůči evangelistům a shromážděním. Radikální buddhisté například o minulých Vánocích napadli společenství ve vesnici Wadduwa, kde musela být pravidelná shromáždění odvolána až do následujících Velikonoc. Ale i pak byli někteří členové sboru napadáni. Pastor Sunil zástupcům Hlasu mučedníků uvedl, že jeho kongregace všem útočníkům odpouští a pravidelně se za ně modlí. Ježíšovo přikázání lásky i vůči vlastním nepřátelům berou tito křesťané velmi opravdu.

V Nepálu jsou za útoky proti křesťanům maoističtí povstalci, kteří nenávidí západní turismus a rovněž ekonomickou politiku tohoto hinduistického království. Křesťanští konvertité čelí útokům jak ze strany protivládních povstalců, tak i ze strany radikálních hinduistů. Známým případem je příběh Bišny, mladého křesťanského konvertity, kterého jeho otec – hinduistický kněz – chtěl sám setnout. Mladík je i nadále vysmíván, ale ví o věčné odměně v nebesích.

Hlas mučedníků opatřuje pastorům i evangelistům potřebnou výstroj i materiál, aby mohli snadněji šířit ve svých zemích evangelijní zvěst. Tiskneme Bible i studijní materiály v nepálském jazyce v naději, že tak bude posílena víra věřících. V roce 2004 jsme vytiskli 10 000 kusů knihy R. Wurmbraunda Mučen pro Krista, dále jsme vytiskli i obrázkovou Biblii pro děti. Tyto knihy jsou nyní v Nepálu distribuovány. Rovněž se snažíme v této zemi mezi křesťany rozdávat kazetové magnetofony, na kterých si mohou věřící přehrávat misijní nahrávky.

V Myanmaru (Barma) si diktátorská moc dala název Státní rada pro mír a rozvoj. Také

nance textilní továrny Waltera Cubase vinným z „nedovoleného spolčování s teroristy“ a odsoudila jej k šestnácti letům odnětí svobody. S ohledem na dobu již strávenou ve vězení by měl být Cubas propuštěn až v roce 2009. Pokud však bude jeho chování ve vězení posouzeno jako dobré, bude mít právo požádat o předčasné propuštění na svobodu v lednu 2005.

Žalobci uvedli, že byl jedenačtyřicetiletý Cubas sympatizantem hnutí Shining Path (Zářící stezka) a údajně nastříkal na zeď nápis „Yankeeové, táhněte domů z Blízkého východu“. Zbývající obvinění (účast na pouličních nepokojích, přechovávání podomácku vyrobených výbušnin a krádež pistole) byla zrušena. (Policisté tvrdili, že Cubas v roce 1992 zabil vojáka a ukradl pistoli.)

Podle Ruize stejná trojice soudců, kteří vynesli rozsudek proti Cubasovi, předsedala v polovině listopadu na přelíčení v rámci obnoveného procesu s nechalně proslulým zakladatelem Zářící stezky Abimaelem Guzmanem. Trojice, složená z předsedy Dante Terrela, Carlose Manriqua a Jose de Vinatey, se setkala se značnou kritikou, poté co Guzman s patnáct lidmi obviněnými společně s ním zvedli zatáté pěsti a začali v soudní síni provolávat revoluční hesla.

Ruiz je přesvědčen, že soudci rozhodli proti Cubasovi kvůli nátlaku ze strany tisku a veřejnosti, podle kterých by Guzmanovo počínání mohlo znamenat obnovení činnosti Zářící stezky. Soudci se možná obávali, že by je veřejnost mohla vnímat jako „příliš měkké“ vůči teroristům, a proto mohli cítit nutnost Cubase usvědčit.

Jediným svědkem proti Cubasovi byl policejní řidič, který údajně viděl Cubase stříkat nápis na zeď. Policisté, kteří Cubase zatýkali, byli následující den zavražděni. Několik

svědků nicméně dosvědčilo, že se Cubas v noci, kdy k zločinu došlo, nacházel na jiném místě.

Cubas se chtěl odvolat k peruánskému nejvyššímu soudu, Ruiz mu však tento postup nedoporučil. Nejenže by odvolání ohrozilo možnost propuštění již příští měsíc, ale další soud by mohl znamenat další prodloužení trestu.

Ruiz uvedl, že jeho doporučení poskytnuté Cubasovi (aby se proti rozhodnutí neodvolával) nijak neodráží jeho důvěru v klienta. „Stále věřím, že je Walter nevinný,“ prohlásil Ruiz.

Tragický případ Cubase, který byl od třinácti let členem letniční církve a působil jako odborový předák v textilní továrně La Union v Limě, začal v roce 1992, kdy továrna ukončila činnost a nevyplatila dělníkům odstupné, na které měli nárok. Cubas se tehdy zúčastnil demonstrace proti majitelům.

Majitelé La Union byli horlivými podporovateli tehdejšího prezidenta Alberta Fujimoriho, který později podal demisi a uprchl do Japonska. Sdružení Mír a Naděje doufá, že policisté zatklí Cubase a mnoho jeho spolupracovníků při potlačování této protestní akce a poté prohlásili, že jsou členové odborů podvrtnými živly. Cubas byl usvědčen ze spolupráce se Zářící stezkou, nelítostnou teroristickou skupinou, která v 80. letech rozpoutala v zemi občanskou válku.

Cubas byl souzen u vojenského soudu za velezradu. Právním zástupcům nebylo povoleno předložit žádné důkazy, ani svědčit v jeho prospěch. 20. ledna 1993 byl odsouzen k doživotnímu trestu odnětí svobody.

Prvních osm let výkonu trestu strávil ve věznicích Yanamayo v mrazivém Altiplano poblíž jezera Titikaka. V Yanamayo je zadržováno mnoho odsouzených teroristů včetně vůdčů povstalecké skupiny Tupac Amaru,

v roce 2004 pokračovala v kampaních proti křesťanům. Přibýlo zavírání kostelů a vojenských útoků proti etnickým křesťanům a jejich vesnicím. Asi čtyřicet až padesát procent obyvatelstva etnických kmenů *Karen* a *Karenni* tvoří křesťané. Vládní vojsko ve východní části země vypaluje těmto věřícím domy a kostely, vojáci znásilňují křesťanské ženy a dívky a mladé muže nutí, aby se přidali k armádě nebo otrocky pracovali v džungli. Hlas mučedníků stojí při těchto strádajících lidech i všech dalších pronásledovaných křesťanech v Barmě.

V tomto roce jsme pro všelijak rozptýlené křesťany z kmene Karen opatřili Bible a zpěvníky a vytiskli jsme rovněž 1 000 Biblí v jazyce *šan* v naději, že tak pomůžeme evangelizaci dosud nezasažených skupin barmského obyvatelstva. Dále jsme v uplynulém roce vytiskli několik titulů křesťanské literatury (Láska vytrvá od Saby Wurmbrandové, Mučen pro Krista i dětské Bible) v barmštině a jazyce čin, které jsme předali tamním našim spolupracovníkům. Pro bezplatnou distribuci jsme vytiskli Nový zákon v barmštině.

Prosíme, připojte se k našim modlitbám za buddhistické a hinduistické obyvatelstvo Indie, Srí Lanky, Nepálu a Myanmaru. Modlete se, aby co nejdříve tito lidé přišli k poznání jediného pravého Boha a jeho Syna Ježíše Krista, který přišel na zem pro naši spásu. O Vánocích si připomínáme jeho narození.

Hlas mučedníků pomáhá těm indickým křesťanům, kteří se kvůli útokům extrémistických hinduistů musí skrývat.

Děkujeme všem, kteří jste v uplynulém roce pamatovali na trpící křesťany i na ty, kteří potřebují v buddhistických a hinduistických národech přijmout Krista. Díky za vaši podporu.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, prosinec 2004

Rumunsko

AKTIVITY HLASU MUČEDNÍKŮ

Zakladatelé Hlasu mučedníků manželé Wurmbrandovi nebyli ve své snaze pomáhat pronásledovaným sami. Během odvážné služby Wurmbrandových v komunistickém Rumunsku se oba manželé setkali s Biancou Adlerovou, která společně s nimi vhažovala evangelia v ruštině do posledních vlaků, které po osvobození Rumunska odvážely ruskou armádu. Vojáci po nich dychtivě chňapali a ukrývali brožurky bleskově pod uniformy. Než si vojenská stráž v předním vagónu uvědomila, co se děje, bylo již příliš pozdě – vlaky se daly rychle do pohybu a misijní snaha se tak dovršila. Jediné, na co se mizející stráž zmožily byla hrozivé gesto zatatou pěstí.

Manželé Wurmbrandovi se synem Mihaiem ještě v komunistickém Rumunsku

a také Američanka Lori Berensonová.

Počátkem roku 2001 byl Cubas převezen do věznice Castro Castro na předměstí Limy, kde se stal pilířem živé církve za mřížemi. Organizace *Amnesty International* jej označila za politického vězně.

V lednu 2003 vysvitla Cubasovi naděje. Peruánský ústavní soud přezkoumal rozhodnutí zvláštních vojenských soudů, které ve své době usvědčily řadu civilistů, a všechna rozhodnutí soudců „bez tváře“ (kteří měli při přelíčeních na hlavě kápi zakrývající jejich totožnost) a prohlásila je za protiústavní. To znamenalo, že Cubasův trest byl zrušen, stejně jako 1700 dalších. Vězňům bylo přislíbeno obnovení soudních procesů.

Zvláštní opatření proti teroristům, která Fujimori zavedl v období staného práva, naplnila peruánské věznice stovkami nevinných lidí. Mnozí z nich byli evangelikální křesťané. Sám Ruiz byl během svého studia práv falešně obviněn z kolaborace s teroristy a strávil pět a půl roku ve věznici Castro Castro v Limě. Po úspěšné obhajobě členy sdružení Mír a Naděje udělil prezident Ruizovi milost.

Po složení advokátských zkoušek a překonání několika překážek mohl Cubas začít provozovat advokátní praxi. Téměř okamžitě se připojil k týmu Míru a Naděje jako kvalifikovaný právní zástupce.

Na základě obvinění z terorismu z doby Fujimoriho administrativy je uvězněno 1 400 z celkového počtu 32 000 peruánských vězňů. Podle odhadu skupin zabývajících se ochranou lidských práv před několika lety, tvoří celou jednu třetinu osob obviněných z terorismu v Peru nevinní lidé.

Podle Ruize nejsou k dispozici přesné statistické údaje o počtu neprávem odsouzených evangelikálních křesťanů. Nicméně od poloviny

80. let, kdy začalo sdružení Mír a Naděje podobné případy obhajovat, bylo zproštěno viny nebo získala milost téměř 1 000 křesťanů obviněných z trestných činů, které nespáchali.

– *Compass Direct*, USA,
30. prosince 2004

■ Kolumbie

MUČEDNICTVÍ PASTORA
CORNELIO TOVARA

Pastor Cornelio Tovar a jeho manželka Nelly společně vyšli jednu srpnovou sobotu na svou pravidelnou cestu ze svého domu do kostela. Toho dne bylo v jejich městečku, kolumbijské Algeceris, vše jako každou jinou sobotu. Nelly dokončila ve sborové kanceláři nějakou účetní práci, zatímco její manžel dokončoval své kázání na nadcházející večerní bohoslužby.

V mnoha venkovských místech po celé Kolumbii je sobota nazývána jako „noc vraždění“ – je to noc v týdnu, kdy jsou odpůrci marxistické povstalecké skupiny známé jako FARC (Ozbrojené revoluční síly Kolumbie) cílem vražedných útoků. Navzdory nebezpečí se tuto noc pravidelně scházel velký zástup při kostele Křesťanské misijní aliance. Onen večer slyšelo zhruba tři sta přítomných, jak pastor Tovar káže s důrazem na Ježíše a na vytrvalost věřících ve všech pokušeních. Té noci si všichni přítomní uvědomovali zvláštní přítomnost Ducha svatého. Zpěv i modlitby měly zvláštní duchovní hloubku a když pastor Tovar vyzval přítomné k následování Krista, čtyři lidé přišli dopředu, aby přijali Krista za svého Spasitele. V důsledku tohoto průběhu se pak bohoslužby protáhly více než obvykle. Přesto několik neúnavných věřících zůstalo ještě po skončení bohoslužeb, aby doprovodili pasto-

Byla to doba pro křesťanské hrdiny. Mnozí pokračovali v evangelizaci, i když je komunisté uvrhli do vězení. Snaha některých tak přišla v zapomenutí, alespoň tady na zemi. (Při nedávném průzkumu náboženského cítilení ve vybraných státech bylo zjištěno, že Rumunsko je zemí s jedním z nejmenších počtů ateistů.)

NOVÁ VLAJKA, STARÉ POŘÁDKY

V roce 1989 se lidé po celém světě radovali z událostí, o kterých již ani nevěřili, že by k nim ještě mohlo dojít. Padla Berlínská zeď a následně se zhroutily komunistické režimy v Evropě. Rumunský diktátor Ceaușescu byl i s manželkou popraven svými vlastními soudruhy.

Železná zeď oddělující v Evropě Východ a Západ padla. Co se však stalo s těmi věřícími, kteří po léta seděli v komunistickém vězení? Najednou se octli z vězení na ulici. A co dělají dnes?

ODKAZ SLUŽBY ZAPOMENUTÝM

Kdykoli Richard se Sabinou cestovali po pádu komunismu do své vlasti, vezli sebou extra oblečení pro bývalé vězně, kteří žili stále v chudobě. Nechali nám tak přiklad, že máme pamatovat i na ty, kteří sice již žijí na svobodě, avšak bez prostředků.

Syn manželů Wurmbandových Mihai pokračuje v odkazu svých rodičů a pracuje pro Hlas mučedníků, kde si vzal k srdci zejména tento náš misijní záměr: organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit své vyznání i civilní životy.“

Jako dítě nebyl Mihai kvůli nebezpečné a ilegální práci svých rodičů ušetřen těžkostmi. Ve své dosud nevydané knize „Mezi kladivem a srpem“ Mihai píše:

„Komunistická strana organizovala pro mládež organizaci Pionýr, která působila v každé škole. Jejím hlavním záměrem bylo

vzdělát děti z vlivu jejich rodičů a uvést je pod vliv komunistické partaje.

Výjimečným žákům byl odevzdáván „rudý šátek“. Ten se nedal koupit ani prodat. Nenosit tuto výsadu bylo nemyslitelné.

Seděli jsme před stolem, na kterém byly připravené šátky, zatímco ředitelka školy vychvalovala, jaká je to radost stát se pionýrem.

Hovořila o tom, že jelikož žijeme v lidově demokratickém státě, nechá samotné žáky, aby pro takovou poctu navrhli sami někoho ze svého středu. Žáci navrhli mě.

Ředitelka se zatvářila nevrle a spolužáci se potají zubili. Pak pohlédla na třídu a prohlásila: „Dobrá, Wurmbrand je velice šťastný chlapec. Doufám, že si tě cti bude plně vědom.“ Na to jsem se postavil.

„Nechci nosit ten šátek,“ prohlásil jsem. „Je to odznak Strany, která drží mého otce ve vězení.“

Můj hlas přitom zněl nezvykle silně. Všichni zaraženě civěli.

„Nechceš ten šátek nosit?“ rozcivilila se ředitelka. „Hochu, tak toho budeš litovat!“ Pak mě ještě několik minut plánila. Bylo to pro ní nepříjemné. Stala se ředitelkou teprve nedávno a bylo na první pohled vidět, jak si je v této funkci dosud nejistá. A teď si nějaký chlapec dovolí označit pionýrský šátek za znamení útlatku...

Komunistická strana vydala v Rumunsku zákon, podle kterého bylo pro dítě politického vězně nemožné získat státní vzdělání – jiný druh vzdělání však k dispozici nebyl. Příběh mého otce, incident s rudým šátkem, to vše vypovídalo o mém prohnilém společenském původu, všechno to svědčilo proti mně. Nakonec jsem byl ze školy vyloučen.“

Mihai nám vyprávěl o dalších dětech, které také odmítly rudý šátek nosit a které byly rovněž ze školy vyloučeny.

Dnes pokračuje Mihai ve stejné smělosti, kterou prokázal jako desetiletý chlapec a vypracovává i dohlíží na projekty jejichž cílem je pomoc křesťanům, kteří byli v Rumunsku kdysi vězněni pro víru.

ra i s manželkou domů. Všichni byli nadšení a mocně povzbuzeni právě skončenými bohoslužbami.

„Byla to podivuhodná chvíle chval, modliteb a přímlov. Všichni jsme tuto noc končili ve velmi radostné náladě.“ vzpomíná Nelly.

Když kráčeli domů, bylo to zhruba o hodinu déle než o jiných sobotách, nikdo na guerilly FARC ani nepomyslel, že by mohly chtít zaútočit na pastora Cornelia nebo na starší sboru. V okamžiku, kdy skupina byla od pastorova domu zhruba asi pět bloků, náhle ze tmy vyskočili dva muži a noční ticho prořízl tlumený zvuk střelby. Nelly uvedla, že ten zvuk připomínal špatný úder při baseballu.

Všichni byli jako omráčení. Nelly se rozhlédla a ke své hrůze uviděla svého manžela, jak leží na zemi v tratolišti krve. V této chvíli panického zoufalství a zmatku začala volat k Bohu, co se to vlastně stalo.

Oba maskovaní muži okamžitě uprchli. Nelly za nimi začala volat, že bude prosit Pána, aby jim odpustil. Když pak seděla vedle svého umírajícího manžela v nemocnici na jednotce intenzivní péče, pozdvihla své oči i ruce k nebi a ptala se Boha: „Prosím Pane, řekni mi, proč se toto děje právě mně? Velmi, prosím, nenech, aby se stalo to nejhorší.“

Podobně jako Ježíš se i Nelly modlíla a prosila, aby ji tento kalich minul (Matouš 26, 39). Nakonec její srdce zaplavil pokoj a ona se podala Boží vůli: „Pane, ne má, ale Tvá vůle se staň.“

„Chci Boží vůli; a když jsem se tehdy modlíla, Pán mi pomohl pochopit, že je nezbytné, aby semeno padlo do země, aby evangelium mohlo růst,“ říká Nelly. „Vím, že můj manžel měl ducha mučedníka a že byl připraven pro evangelium dát i svůj život.“

– *Hlas mučedníků*, USA

■ Bělorusko

CÍRKEV V MISKU
SE NESMÍ SCHÁZET
ANI V KRAVINĚ

Úřady v běloruském městě Minsk opakovaně zamítly žádost šestisetčlenného charismatického sboru, aby křesťané směli používat opuštěný kravin jako místo pro svá shromáždění. Agentura *Forum 18* se dověděla, že této církvi jsou nyní podle běloruského zákona zakázána společná shromáždění. Členové sboru koupili tento nevyužívaný kravin v naději, že si jej přestaví, ale úřady jim nyní vyhrožují demolicí budovy a vymáháním náhrady za tento úkon. Přitom úřady odmítly sboru vydat novou registraci podle nových ztížených podmínek, jak je nyní běloruský zákon požaduje. Úřady dále zakazují, aby si sbor pronajal jakoukoli budovu pro svá shromáždění. Kdekoli se sbor schází, posílají úřady opakovaně na věřící policii a dokonce zásahovou jednotku. Pastor sboru byl rovněž opakovaně pokutován za vedení ilegálních bohoslužeb. Podle úřadů je tato církev trestána za konkrétní nedostatky. „Chyba je opravdu na jejich straně,“ prohlásil Alexandr Kalinov z běloruského výboru pro náboženské a etnické záležitosti.“

– *Forum 18*, Norsko,
16. prosince 2004

■ Uzbekistán

DALŠÍ STUDENT
VYLOUČEN V RÁMCI
PROTIKŘESŤANSKÉ
KAMPANĚ

V rámci pokračující kampaně v severozápadním Uzbekistánu namířené proti křesťanům byl vyloučen protestantský věřící, Ilkas Aldungarov, student pediatrické větve Taškentské

Mihai cestuje do Rumunska a hledá tam zapomenuté křesťanské svědky víry. Většina z těchto vzácných věřících pobírá měsíční penzi ve výši necelých 700 Kč. To sotva stačí na zaplacení nájemného. Některým dětem těchto křesťanů nebylo dříve dovoleno studovat, a tak jim jejich současná ekonomická situace neumožňuje, aby své rodiče rozhodujícím způsobem podporovali.

Jednou večer byl Mihai pozván do jedné takové rodiny: „Musíš k nám přijít na večeři.“ Když Mihai přišel, posadili ho k malému stolků s krásným talířkem, na kterém byla trocha ovesné kaše a k tomu hrnek mléka. „Dostali jsme ovesnou mouku od jedněch přátel z Rakouska,“ vysvětlovali pyšně hostitelé.

Každoročně je nuceno několik rodin opustit svůj byt a nastěhovat se do chatky, kde

Bratr Mihai Wurmbbrand (vpravo) pročítá se svými rumunskými spolupracovníky Irincou Valerem (první zleva) a Franciscum Viskym (uprostřed) nová svědectví bratří a sester, kteří v rumunských žalářích strávili dlouhá léta vězení. Hlas mučedníků systematicky vyhledává a finančně podporuje ty, kteří byli za svou víru pronásledováni v dobách nejhoršího komunistického útlaku v Rumunsku. Tento projekt umožňuje posilovat pouta s těmi, kteří stáli u zrodu misie pronásledovaným křesťanům. Tato skupina svědků víry byla i po odchodu z vězení dlouho opomíjena, bez jakéhokoliv kontaktu se svobodným světem, přestože se v jejich středu nacházejí jedny z největších křesťanských osobností Rumunska, velcí křesťanští myslitelé, básníci a spisovatelé. Jsou to odvážní mučedníci, údy jednoho společného Těla Kristova – Církve, kterou brány pekla nepřemohou.

není ani zavedena voda, protože tito křesťané nejsou schopni zaplatit nájem. Většina žije jen o bramborech a kukuřici.

Prostřednictvím darů našich čtenářů posíláme některým rodinám finanční výpomoc. Zde jsou vyjmenovány některé z nich:

Azamfirei Stefan byl odsouzen k devíti letům za to, že se odmítl zříci víry v Krista. Při soudním procesu označily komunistické úřady jeho víru za „mystický jed používaný americkými imperialisty“.

Pintilie Petre byl odsouzen ke třem letům vězení, když sloužil v rumunské komunistické armádě. Trpí již úplnou hluchotou a ve svém stáří je zcela odkázán na pomoc své manželky. Síla obou manželů je v Božím slově, v zaslíbení, že kdo vytrvá ve víře v Krista až do konce, obdrží korunu života (Zjevení 2,10)

Ioan Prodan byl odsouzen k šestiletému vězení za svědectví o Kristu v době své služby v armádě. Byl internován na nechvalně proslulou stavbu Dunajského kanálu (kde byla vězněna i Sabina Wurmbrandová) a tam byl svědkem, jak mrtvé vězně pohřbívali úplně nahé do mělkých hrobů, protože živí vězni nedokázali v zamrzlé půdě vykopat hlubší jámy. Na jaře pak hroby vyhrabávali hladoví psi a mrtvolu požírali. Nyní je Ioanovi 81 let a je Bohu vděčný, že mohl všechny hrůzy přežít a hledí s nadějí do budoucnosti, na den, kdy vejde do Království, kde nebude bolesti ani utrpení.

Vdova po Szabo Tiberiu, který byl odsouzen ke dvanácti letům nucených prací a když v roce 1975 zemřel, zanechal po sobě manželku s třemi dětmi.

Salegeanu Elisabeta je devětadevadesátiletá křesťanka, která byla odsouzena k patnáctiměsíčnímu vězení kvůli svým aktivitám v podzemní církvi. Nyní je po operaci, při které ji lékaři vzali tři čtvrtiny žaludku,

lékařské fakulty. Vyloučen byl údajně kvůli prospěchovým nedostatkům ale ve skutečnosti je nepochybně příčinou křesťanské vyznání studenta. Děkan Lékařské fakulty Bekbasyň Absametov sice pro Forum 18 kategoricky popřel, že jde o náboženskou perzekuci, nedokázal ale vysvětlit pronásledování křesťanských studentů ze strany svých akademických kolegů. K vyloučení protestantských studentů rovněž dochází i na jiných vysokých školách a univerzitách. „Pokaždé jsou studenti vyloučeni kvůli studijním nedostatkům. Moje dcera byla dobrou studentkou, ale od chvíle, kdy začala kampaň proti křesťanským studentům, se její prospěch rapidně zhoršil,“ uvedla jedna tamní křesťanka pro Forum 18. Předpokládá se, že za vyloučováním protestantských studentů stojí uzbecká tajná služba.

– *Forum 18*, Norsko,
13. prosince 2004

■ Ázerbajdžán

„NEPOTŘEBUJEME TADY ŽÁDNÉ BAPTISTY!“

Když byla dotazována Najiba Mamedovová, notářka severozápadního ázerbajdžánského regionu Zakatala, na důvody, proč již více jak rok odmítá notářsky potvrdit registrační žádost pro tamní baptistickou kongregaci, křičela nevybíravě na zástupce Forum 18: „Nepotřebujeme tady žádný Karabach! Jděte si k těm, kteří vás financují!“ A pak se slovy, že jde zavolat policii, zabouchla dveře své kanceláře. Pastor zmíněného sboru Hamid Šabov pro agenturu *Forum 18* uvedl, že s nimi jedná výhradně tímto způsobem. Sbor zahájil registrační řízení v roce 1994 a je tak kongregací, které je Ázerbajdžánu vůbec nejdéle odpírána registrace. Gasim Orujov, šéf tamního krajského

úřadu, odmítl baptistům dovolit, aby si v jedné z vesnic postavili kostel. „Máme tady islám a svou měšitu,“ uvedl pro Forum 18.
– *Forum 18*, Norsko,
10. prosince 2004

■ Saúdská Arábie

UVĚZNĚNÍ KONVERTITY

Před dvěma lety konvertoval Emad Alaabadi od islámu ke křesťanství. Zatímco by to nebylo ve zbytku světa ničím dramatickým, v Saúdské Arábii může taková konverze znamenat smrt. 29. listopadu 2004, když vezl Alaabadi své děti do školy, byl zastaven policisty. Podle misijní organizace *International Christian Concern* ho policisté odvezli do jeho domu, kde zanechali jeho děti a pak ho vzali do vazby. Podle tamních zdrojů je ve vazbě v městě Džidda. 4. prosince směl hovořit se svou matkou. Podle jejích slov byl podle hlasu velmi zesláblý. Vzhledem ke zkušenostem ostatních křesťanských vězňů v Saúdské Arábii se dá předpokládat, že je Alaabad násilím nucen, aby se vrátil zpět k islámu. Rovněž přicházejí zprávy o dalších čerstvých zatčeních saúdských křesťanů. Podrobnosti však nejsou zatím k dispozici.

Prosíme křesťany, aby se modlili jak za Alaabadiho, tak za všechny další křesťanské vězně v Saúdské Arábii. Pamatujte ve svých modlitbách i na saúdskou vládu, aby změnila svůj postoj vůči křesťanům.
– *Hlas mučedníků*, Kanada,
22. prosince 2004

■ Nepál

ŽIVÉ VODY

Hlas mučedníků obdržel nedávno svědectví od křesťanů z Nepálu.

upoutána na lůžko. Trpí rovněž osteoporosou.

Stefanache Dragomir z vesnice Matca byl odveden do armády v roce 1950. Pro své křesťanské svědectví byl pronásledován a nakonec uvězněn. Vojenský soud v městě Brasov ho odsoudil k osmiletému vězení. Také on byl poslán na nucené práce do Poarta Alba při Dunajském kanále. Stefanache tvrdí, že to byl zřejmě nejhorší vyhlazovací tábor, který byl kdy komunisty vybudován. Popisuje, jak jej dozorcí nechali venku na mraze, aby zmrznul, ale on našel nějakou díru, ve které se mu podařilo přežít. Dokonce ještě dnes, po tolika letech, cítí na svém těle stopy mučení, kterými prošel.

Dumitrascu Gheorge z vesnice Belint byl v roce 1957 odsouzen ke čtyřem letům nucených prací. Ve vězení se ocitl znovu v roce

Bratr Francise Visky drží v rukou knihu „Věžňové naděje“, ve které spolu se svým otcem shromáždili svědectví dvaatřiceti mužů a žen, jež osvědčili svou vítěznou křesťanskou víru mnohaletými žaláři. Komunisté v padesátých letech uvěznilo celou jeho rodinu. On sám, v té době šestiletý, na sobě okusil zvlášti komunistických věznitelů. Jména mnohých těchto svědků víry jsou též zmínována v dílech Richarda Wurmblanda. Kniha byla již přeložena do několika jazyků.

1984, tentokrát na osm měsíců, za distribuci 112 Biblí a dalších křesťanských knih.

Kristova církev v Rumunsku pokračuje ve svém svědectví i navzdory všem nejistotám. Za komunismu tito křesťané trpěli za týž prohrěšek jako první apoštolé – byli poslušní více Boha než lidí (Skutky 5, 29).

A přesto, že rumunští křesťané již nejsou v současnosti pod jhem komunismu, jizvy od okovů nezmizely a na utrpení nelze jen tak zapomenout.

Jsmo Bohu vděční, že Hlas mučedníků nyní může pomáhat celkem 102 rodinám rumunských křesťanů. Jsme poctěni, že nám Bůh dopřál tyto svaté vyhledat a pomáhat jim. Je to součást naší křesťanské služby.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, prosinec 2004

Čína

ZATČENÍ JEDNOHO Z NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH PŘEDSTAVITELŮ DOMÁCÍCH CÍRKVÍ

1. prosince byl v Číně zatčen třiapadesátiletý pastor Zhang Rongliang, jeden z nejprominentnějších představitelů hnutí domácích církví. Podle zdrojů Hlasu mučedníků byl pastor Zhang zatčen ve svém domě ve vesnici Xuzhai spadající do provincie Jü-nan. Podle jistého očitého svědka u pastorova domu parkovalo auto značky Volkswagen, které evidentně patřilo policii.

Když k zatčení došlo, nebyla pastorova žena i jejich děti doma; naštěstí se o situaci dověděla zavčas a nyní se ukrývají na bezpečném místě. Policisté byt až do večera důkladně prohledávali a všechny křesťanské materiály zabavili. Policisté také pátrají po pastorově manželce a dětech.

Po zatčení pastora Zhanga policie v následujícím týdnu podnikla několik zátahů na podzemní křesťany. Se zatčeným pastorem zatím nebylo nikomu dovoleno hovořit. S největší pravděpodobností je držen ve vazbě v oblasti Zheng Zou v provincii Jü-nan.

V jedné velmi chudé horské vesnici žije přes čtyřicet křesťanů. Tamní hinduistům se růst křesťanské komunity vůbec nelíbil, zejména proto, že věřící se obrátili zády k tisícům hinduistických bohů a božstev a následovali jediného Boha. Z tohoto důvodu hinduisté odřízli křesťanům veřejný zdroj vody.

Hlas mučedníků díky svým dárčům zakoupil pro tyto křesťany zásobníky na vodu. Avšak místo k hromadění vody je tito věřící použili na svědectví svým spoluobčanům. Vystavěli vodovod poblíž obydlí hinduistů a nechali je, aby se na vodovod napojili ještě dříve, než byla voda rozváděna do křesťanských domácností.

Po několika měsících od doby, kdy byl vodovod instalován, pozvali křesťané tyto hinduisty na svatbu. Normálně by se tito hinduisté z vyšších kast ke křesťanům nikdy nesnížili, ale protože jim předtím ukázali dobrou vůli a lásku, na svatbu šli a dokonce vstoupili do křesťanské modlitebny.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, listopad 2004

■ Německo

NĚMECKÝ PREZIDENT SE MODLÍ ZA OBĚTI TSUNAMI

Německý prezident Horst Koehler (protestantského vyznání) naléhá na své spoluobčany, aby finančně podpořili sbírky na oběti tsunami a také se za postižené lidi modlili. „Vím, že se mnozí modlí, já se modlím také,“ prohlásila hlava německého státu na konferenci v Berlíně.

Zemětřesení v oceánu mělo za následek gigantické vlny, které zabily více než 165 000 lidí v Indonésii, Indii, Srí Lance, Thajsku a Maledivách. Podle berlínské kanceláře ministerstva zahraničí se v jiho-

východní Asii pohřešuje více než 1 000 německých turistů a o mnohých z nich panuje obava, že jsou mrtví. Zatím bylo identifikováno pouze 60 mrtvých. Zhruba 7 000 turistů se již vrátilo do Německa, mnozí z nich jsou zranění.

Křesťanští pracovníci stojí na letišťích a pomáhají traumatizovaným lidem. Mnichovský pastor Hans-Joerg Koeppen, který nyní slouží na letišti v Mnichově agentuře *idea* sdělil, že až nyní se vracěji ti nejvážněji zranění lidí.

Tsunami je nyní následováno přílivovou vlnou pomoci a soucitu. Ti, kteří se za oběti modlí, a ti, kteří pomáhají vyzývají všechny německé církve, aby sbíraly peníze pro humanitární organizace. Zatím Němci vybrali pro oběti této katastrofy asi 65 milionů amerických dolarů.

Vedoucí představitel hlavních protestantských církví v Německu, biskup Wolfgang Huber, shledává uprostřed této tragédie přece jen něco dobrého. V televizním interview po večerních bohoslužbách uvedl, že globalizace ukázala, že nemusí mít na starosti jen ekonomické záležitosti, ale rovněž i soucítění s druhými.

Hartmund Steeb, generální sekretář Německé evangelické aliance, vyzývá křesťany, aby svou podporu zaměřili na organizace, které se starají nejen o pomoc materiální, ale také duchovní.

– *idea*, Německo, 4. ledna 2005

■ Indonésie

PASTOR DAMANIK PROPUSTĚN

Hlas mučedníků obdržel povzbuzující zprávu, že po více než dvouletém vězení byl 9. listopadu 2004 předčasně propuštěn z vězení v Palu pastor Rinaldy Damanik. (viz Hlas mučedníků 4/2003, str. 12.)

Pastor Zhang je hlavním představitelem mateřského sboru Fangcheng a hnutí „Čína pro Krista“, což je vůbec největší síť domácích církví v Číně. Mezinárodní křesťanské komunitě je znám rovněž jako jeden z „patriarchů“ čínských domácích církví, který byl spoluautorem Deklarace a vyznání čínských domácích církví, dokumentu, který byl na Západě publikován v roce 1999.

Pastor Zhang již od roku 1969, kdy byl pokřtěn, strávil kvůli víře ve vězení dvanáct let. Zakusil nejrůznější mučení včetně obávaných elektrických šoků.

Jeho zatčení je součástí rozsáhlého zátahu na domácí církve v Číně. Těmto akcím také předcházela rozsáhlá dezinformační kampaň, která zahrnovala i některá mezinárodní pro-čínská média v zámoří (např. *New York Times*). V otiskovaných článcích byli členové domácích církví v Číně líčeni jako náboženská fanatici, kteří se v rámci boje o nové členy nezastaví ani před vraždou.

Předpokládá se, že čínská vláda vytváří svými nepravdivými informacemi cílenou propagandu, jejímž cílem je, aby si lidé spojovali domácí církve s kriminálními skupinami, jakými je například náboženské hnutí zvané „Východní blýskání“.

V září bylo v samotném městě Kaifeng zatčeno více jak sto pastorů. Minimálně jedenáct z nich bylo odsouzeno na jeden až tři roky na tzv. převýchovu do pracovního tábora. Tito pastoři byli odsouzeni na základě obžaloby z „vedení zhoubné sekty“ a ve vězení již od té doby zakusili tvrdé zacházení včetně bití. Je mezi nimi i pastor Ping Xinsheng, který následkem stálého bití ztratil při vyšetřování již třikrát vědomí. Ve vězení je od letošního srpna.

„Toto je jen další příklad toho, jak čínská vláda jedná s křesťany,“ prohlásil Todd Nettleton, ředitel tiskového centra Hlasu mučedníků. „Máme velké obavy o našeho křesťanského bratra pastora Zhang, který v posledních pěti letech trpí navíc cukrovkou.“

Zdroje Hlasu mučedníků v Číně mají velké

obavy, aby policie s pastorem Zhang nejednala tvrdě. Jako vedoucí představitel velké sítě domácích církví by mohl být klasifikován jako vůdce zhoubné sekty. Policie rovněž hledá dva pastory syny a pravděpodobně tlačí na jejich zatčení otce, aby jim o nich a dalších členech církve poskytl informace.

„Křesťané v Číně svou zemi milují a za své vládní představitele se pravidelně modlí,“ prohlašuje dále Todd Nettleton. „Prostě jen chtějí právo k svobodné službě Bohu. Prosíme křesťany ve všech zemích, aby se modlili za bratra Zhang i všechny další uvězněné čínské křesťany.“

– *Hlas mučedníků*, USA, prosinec 2004

Egypt

ORGÁNY ODMÍTÁJÍ VZNĚST OFICIÁLNÍ
OBYNĚNÍ PROTI KŘESŤANSKÉMU VĚZNI

KÁHIRA, 19. listopadu (Compass) – Egyptský křesťan uvězněný bez obžaloby již devatenáct měsíců začal vykazovat příznaky duševní nestability a přestal vidět na jedno oko v důsledku mučení a nedostatečné lékařské péče. Informovala o tom minulý týden jeho ovdovělá matka.

Hany Samir Tawfik byl nejprve 52 dní zadržován v Lazohly, nechvalně proslulém ústředí státní bezpečnosti v Káhiře. 3. března 2003 byl zatčen znovu a od té doby zůstává stále ve vězení.

Osmadvacitiletý Tawfik byl zadržen na mezinárodním letišti v Káhiře při svém návratu ze Saúdské Arábie 15. června 2002. Saúdské orgány deportovaly tohoto koptského křesťana zpátky do Egypta údajně kvůli podezření ze záměru oženit se s muslimskou dívkou a obrátit ji ke křesťanství.

Podle matčiných informací Tawfik několik měsíců po svém přeletu do Rijádu požádal o azyl velvyslanectví Spojených států. Protože však je egyptským občanem a ne občanem Saúdské Arábie, zástupci velvyslanectví mu

Navzdory nebezpečí ze strany militantních skupin je Damanik pevně rozhodnut dál sloužit indonéské církvi. Nedávno byl dokonce zvolen do čela své denominace.

Modlete se, prosíme, za bezpečí bratra Damanika a také za to, aby mohl pokračovat ve své plodné službě, ukazovat Kristovu lásku, odpuštění, a tak přispívat ve své zemi k opravdovému smíření. Děkujeme všem, kteří jste na něho v minulosti pamatovali.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
10. listopadu 2004

VÁNOCE VE ZNAMENÍ ÚTOKŮ NA CÍRKEV

12. prosince 2004 přerušily dvě exploze a střelba tichý večer v indonéském městě Palu. Dvě bomby explodovaly u kostela sboru *Immanuel* a později se ozývala střelba u kostela sboru *Anugerah*.

Podle indonéských zdrojů Hlasu mučedníků došlo k výbuchům u sboru *Immanuel*, právě když začínaly nedělní bohoslužby. Jedna z náloží explodovala před vchodovými dveřmi a výbuch zranil jednašedesátiletého člena sboru, který u vchodu držel sborovou stráž. Jen o několik sekund později začal střílet neznámý útočník skrze vchodové dveře do kostela sboru *Anugerah*, který je od místa prvního útoku asi jeden kilometr. Při útoku byli zraněni dva členové kongregace. Kulka, která byla byla evidentně určena pastorevi, našťásti svůj cíl minula.

V této době, kdy si věřící na celém světě připomínají příchod Knížete pokoje, prožívají křesťané v některých oblastech zvýšenou úzkost a neklid. Před čtyřmi lety bylo podobným způsobem napadeno v Indonésii jedenáct sborů. Při těchto útocích přišlo o život celkem devatenáct křesťanů. Indonéský prezident o těchto Vánocích požadoval zvýšenou ostrahu kostelů. Podle tis-

kové agentury CathNews byl v souvislosti s nedostatečnou ochranou dvou napadených sborů odvolán policejní prezident.

Prosíme, abyste ve svých modlitbách pamatovali jak na zraněné křesťany, tak na celkovou situaci křesťanů v Indonésii.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,

15. prosince 2004

■ Čína

MIMOŘÁDNĚ TVRDÉ TRESTY PRO CÍRKEVNÍ PŘEDSTAVITELE

Pastora Cai Zhuohua i jeho manželku čekají v případě usvědčení velmi tvrdé tresty. Dvaatřicetiletý pastor byl 11. září zatčen na autobusové zastávce neuniformovanými příslušníky veřejné bezpečnosti. 27. září pak byla zatčena jeho manželka Xiao Yunfei, když se policii podařilo vysledit její úkryt. Zatčení byli rovněž její bratr Xiao Gaowen a švagrová Hu Jinyun. Podle určitých zdrojů má ústřední vláda v úmyslu tuto kauzu označit za nejvážnější případ náboženské infiltrace ze zámoří od vzniku Čínské lidové republiky.

Podle agentury China Aid, vydal Qiang Wei, náměstek generálního tajemníka pekingské Komise pro politiku a právo, ručně psaný direktiv *Yan Ban*, který znamená, že v této kauze bude postupováno tvrdě a krutě.

Podle úředních zpráv bylo zabaveno 200 000 Biblí a další křesťanská literatura ve skladu, který patřil pastoru Cai; šlo o literaturu, která nebyla vytištěna ve státě povolené tiskárně, kde se tiskne limitované množství Biblí. Úřady zabavená literatura měla domácím církvím sloužit pro jejich vnitřní použití. Úřady jsou také podle zpráv rozčleny ze čtvrtletního časopisu domácích

sdělili, že jej podle mezinárodního práva musí vydat egyptskému velvyslanectví.

U egyptského soudu však nebyla proti Tawfikovi vznesena žádná známá obvinění. A tak po téměř dvou měsících strávených v Lazogly, které rodina a známí mladíka popisují jako „období nesmírně špatného zacházení“, byl propuštěn na svobodu.

O sedm měsíců později jej však příslušníci bezpečnostní policie zadrželi znovu a poslali jej do Torah Prison nedaleko Helwan, poblíž Káhiry. O několik měsíců později byl převezen do věznice Al-Gharbaliat v pouštní oblasti poblíž Alexandrie, kde zůstává dodnes.

Podle informací Tawfikových rodinných příslušníků a církevních zdrojů jej policisté opětovně zatklí poté, co odmítl vyhovět jejich požadavku, aby sledoval evangelikálního křesťanského pastora, o kterém je známo, že slouží muslimským konvertitům ke křesťanství.

„Hany uvedl, že poté co jej policisté sebrali, ukázali mu dům tohoto pastora a řekli, že jej propustí, pouze když bude souhlasit, že bude sledovat tohoto muže a jeho aktivity,“ uvedla matka v rozhovoru pro agenturu Compass. „Když odmítl, poslali ho do vězení.“

Pastor, o kterém je řeč, agentuře Compass potvrdil, že se s Tawfikem seznámil před třemi lety, když začal navštěvovat koptské evangelikální společenství. „Považuji jej za svého duchovního syna,“ prohlásil pastor.

Přestože egyptská ústava a zákony proseytismus výslovně nezakazují, jedinci podezřelí z napomáhání muslimům při obracení ke křesťanství bývají obtěžováni policií a pravidelně jsou zatýkáni buď za „urážení nebeských náboženství“ nebo „podněcování sektářských sporů“.

Tawfik byl původně klasifikován jako politický vězeň, v lednu 2004 však byl jeho status přehodnocen a nyní je uvězněn na základě trestního práva. Tawfikův spis vydaný policejní stanicí Abbassiya v Káhře 3. srpna má pořadové číslo 13826.

Několik advokátů již předložilo soudu své námitky ohledně Tawfikova zadržení bez obžaloby, policisté však každých 45 dní opakovaně využívají takzvaný Zákon o naléhavých případech a znovu jej zatknou vždy několik minut poté, co soud nařídí jeho propuštění.

Zástupci bezpečnostních složek na dotazy místních novinářů a členů diplomatických misí odpovídali, že Tawfik zůstává ve vězení a čeká na rozhodnutí ministerstva vnitra. Jeho případ se údajně týká „národní bezpečnosti“.

Tawfikova matka uvedla, že jí příslušník státní bezpečnosti Ahmet Mustafa nevybíravým způsobem řekl: „Na svého syna zapomeňte!“ Odmítl jí však říct, proč byl zatčen. Tvrdil, že Tawfik nespadá do jeho pravomoci, ale že jeho případ osobně řeší egyptský ministr vnitra, Habib el-Adly.

Tawfikovy údajné „zločiny“ nikdy nebyly zveřejněny.

Matka se obrátila přímo na ministra vnitra Habib el-Aldyho s žádostí o propuštění svého syna v otevřeném dopise zveřejněném ve dvou káhirských tiskovinách. Deník *Watani* otiskl její dopis s žádostí ministrowi 17. října a 8. listopadu se dopis objevil také v liberálním týdeníku *El-Osboa*.

Matčina vytrvalost ve snaze dosáhnout synova propuštění si vysloužila patřičnou odezvu na straně státní bezpečnosti. Loni jí jednoho dne ve čtyři hodiny ráno zakleпали na dveře dva policisté, donutili ji vstát a odebrat se s nimi na policejní stanici, kde společně „diskutovali“ o případu jejího syna.

„Trpěla jsem kvůli svému synovi již téměř dva roky, aniž bych měla jakoukoli naději,“ říká Tawfikova matka.

Její syn byl již nejméně dvakrát přiveden zpátky na policejní stanici v káhirské čtvrti Shobra, pravděpodobně aby se krátce objevil u soudu. Přestože jej matka od přesunu do Al-Gharbaliat nemohla navštěvovat, uvedla, že se s ním několikrát setkala na policejní stanici.

V dopisech z věznice, které nám matka uká-

čírkvi, na jehož vydávání se podílí rovněž pastor Cai.

Podle jednoho zdroje zvažují úřady podání spíše takových žalob, jakými jsou daňové úniky či ilegální podnikání než žaloby týkající se náboženství. Ovšem trestní sazby jsou v takových případech velmi vysoké a mohou dokonce znamenat doživotní vězení. Všichni čtyři zatčení jsou vězněni ve vazební věznici Qinghe v pekingském okrese Haidian. Nikomu z příbuzných zatím nebylo povoleno je navštívit.

Prosíme vás, abyste se za tyto křesťany přimlouvali. Pamatujte rovněž na čtyřletého pastora syna Cai Yaba, o kterého se stará nyní jeho babička.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
17. listopadu 2004

■ Saúdská Arábie

IND PROPUŠTĚN
NA SVOBODU
A DEPORTOVÁN DO INDIE

Po několika uplynulých týdnu se křesťané po celém světě modlili za Indu Briana O'Connora, který byl zatčen v Saúdské Arábii na základě falešného obvinění z šíření alkoholu a pornografie a současně i z hlásání křesťanství i organizování biblických studií. 20. října 2004 byl na základě obvinění z šíření alkoholu odsouzen k desetiměsíčnímu vězení a ke třem stům ranám bičem. Obviněný se proti rozsudku odvolal. Hlas mučedníků byl potěšen zprávou, podle které 1. listopadu O'Connora neočekávaně propustili a bezprostředně letecky eskortovali ze Saúdské Arábie, a to bez udání jakéhokoli důvodu. Toho dne, pozdě v noci byl převezen na letiště v Rijádu, kde se mohl rozloučit s přáteli, kteří ho tam očekávali, a pak byl posazen do letadla mířícího do Indie.

Pro zpravodaje agentury Com-

pass Direct O'Connor uvedl, že během sedmiměsíčního věznění mohl přivést ke Kristu sedmadvacet spolupovězňů. „Byl jsem tam jistě z tohoto důvodu,“ uvedl. „Také při dnešním letu domů jsem hovořil a modlil se s další člověkem, který byl otevřený víře v Krista.“

Jsmo za O'Connorovo náhlé propuštění Bohu vděční. Jde o jasný případ modlitebního vlivu mezinárodní křesťanské komunity. Pamatujte ve svých modlitbách nejen na O'Connora, ale také na ty, kterým mohl v hrozném rijádkém vězení vydat svědectví o Kristu.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 3. listopadu 2004

■ Kanada

DUCHOVNÍ POZADÍ
BANKOVNÍHO DOMU
„ROYAL BANK“

Kanadský Hlas mučedníků přinesl začátkem listopadu zprávu o kontroverzním programu kanadského bankovního domu *Royal Bank of Canada*, který své zaměstnance vyzval, aby označili svá pracoviště jako „bezpečnou zónu“ pro homosexuální, lesbické, bisexuální a transgenderní pracovníky. Zatímco byl tento program dobrovolný, firemní oběžník uváděl, že ty, kteří se programu odmítají účastnit, je nutno považovat za intolerantní. O několik týdnů později byl podle informací uvedený program zrušen. Banka totiž čelila povážlivé kritice včetně hrozby bojkotu jejich služeb. V telefonickém rozhovoru pro časopis *Western Catholic Reporter* prohlásil David Moorcroft, viceprezident *Royal Bank of Canada*: „Záměr to byl vznešený a pozitivní, avšak některé jeho aspekty vyvolaly nezamýšlené dopady.“

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 27. listopadu 2004

zala, si Tawfik letos na jaře stěžoval na „černou tekutinu v pravém oku“. „Teď už na pravé oko vůbec nevidí,“ dodala matka.

Tawfikova matka také uvedla, že jí syn vyprávěl, jak mu policisté vzali Bibli a přímo před ním ji zničili. „Plakal, když viděl, jak ji policisté trhají, a potom ho začali bít. Vyprávěl mi, jak mu řekli, že je „zvláštní“ případ, a proto byli instruováni, aby mu zajistili zvláštní míru utrpení.“

Tawfikova matka, která před šesti lety odovděla, má ještě jednoho mladšího syna. Od manželovy smrti je bez zaměstnání kvůli chronickým srdečním problémům.

– *Compass Direct*, USA, Barbara G. Bakerová, 19. listopadu 2004

Ázerbajdžán

SITUACE CÍRKVE

Po staletí byla tato země na jihovýchodě Asie (malá část ještě patří do Evropy) ovládána svými sousedy. V roce 1922 se stala součástí Sovětského svazu a tak to zůstalo až do vyhlášení vlastní nezávislosti v roce 1991.

V roce 1993 byla zvolená vláda sesazena a na její místo byl armádou dosazen Hejdar Aliev, někdejší první tajemník ázerbajdžánské komunistické strany. Od té doby byl Aliev nepřetržitě volen většinou obyvatelstva, ovšem díky podvodům, zavražďování, a státem ovládaným médiím. V posledních letech narůstá mezi obyvatelstvem politická nespokojenost.

Populaci křesťanů tvoří již takřka výhradně etničtí Arméni a Rusové, kteří jsou vzhledem k velké většině (89 %) převážně muslimských Ázerbajdžánců rasově diskriminováni, což má svůj dopad i na jejich náboženské svobody. Ačkoli tamní zákon registraci církví nepožaduje, bylo zaznamenáno několik případů zákazu neregistrovaných shromáždění či dokonce zničení jejich modliteben. Například v listopadu 2002 vyhrožovaly úřady baptistické církvi v Baku zničením její sbo-

rové budovy, pokud se odmítne zaregistrovat. Při jiném incidentu, v dubnu 2002, přikázal soud v Baku uzavření sboru, když vládní úředníci pastora obvinili z „několikerého urážení islámu“. Přitom této církvi úřady dříve poskytly povolení k činnosti a právě v době incidentu probíhal proces obnovení licence. V několika oblastech napříč Ázerbajdžánem místní úřady aktivním křesťanům vyhrožují, pokutují je a občas se uchylují i k násilí. Podle zprávy agentury *Keston* z března 2002 je nejhorší situace v druhém největším městě Gyanja.

Nepohodlným křesťanům je zakazována náboženská propaganda a na distribuci literatury pro „netradiční“ náboženské skupiny jsou vydána přísná omezení. V říjnu 2001 prohlásil ministr vnitra Namiq Abbasov v televizním interview, že drtivá většina misijních organizací působících v Ázerbajdžánu jsou přední linie „zvláštních služeb jistých států“. Nepohodlným křesťanům je často vyhrožováno vyhoštěním ze země, k čemuž v některých případech skutečně dochází.

Veškerá náboženská literatura musí projít státní cenzurou, jak co do obsahu, tak co do množství. Souhlas je však vydán jen výjimečně a tak jsou tisíce náboženských knih určeny ke zničení. Za „tradiční náboženství“ jsou v Ázerbajdžánu považovány pouze islám, ruské pravoslaví a judaismus. Vláda ale prostřednictvím médií na obyvatele apeluje, aby se vrátili k islámu, své „rodné víře“.

Modlete se za křesťanská společenství v Ázerbajdžánu, která čelí úřednímu tlaku i za odvalu evangelizovat etnické Ázerbajdžánce. Modlete se i za tamní vládu, aby přestala s protikřesťanskou propagandou a věřící tak mohli žít v této zemi beze strachu a věnovat se své křesťanské službě.

– *Hlas mučedníků*, Kanada

■ Vietnam

MENNONITŠTÍ EVANGELISTÉ DOSTALI TVRDÉ TRESTY

12. listopadu bylo odsouzeno šest mennonitských křesťanů za „odpor vůči úředníkům konajícím službu“. Nejvyšší tříletý trest dostal pastor Qung, generální tajemník Mennonitské církve Vietnamu. Zbýlí křesťané dostali tresty od devíti měsíců do dvou let. Podstatou žaloby byl incident, ke kterému došlo 2. března. Mennonitští pracovníci se důrazně ohradili proti chování dvou tajných policistů, kteří hlídkovali u vchodu do kanceláře sekretariátu církve a obtěžovali církevní pracovníky. Po odchodu obou agentů byla kancelář církve během třiceti minut obsazena desítkami policistů. Panuje obava, že některá svědectví mohla být vynucena mučením.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
17. listopadu 2004

■ Irák

BOMBOVÉ ÚTOKY

Při koordinovaných bombových útocích u dvou bagdáckých kostelů byly podle zpráv usmrčeny nejméně tři osoby a čtyřicet dalších bylo zraněno. 8. listopadu v 18.30 hod explodovala v jižní části Bagdádu první nálož ukrytá v přistaveném automobilu u kostela sv. Jiří. O minutu později vybuchla další nálož v autě u kostela sv. Matouše. V době výbuchů se v obou kostelech bohoslužby nekonaly. Útok byl podle všeho namířen proti křesťanské komunitě v Iráku, oťesené především sérií útoků ze srpna, kdy zahynulo několik osob. K pěti dalším útokům došlo 16. října. Ty si naštěstí nevyžádaly žádné oběti na životech.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
10. listopadu 2004

Chvalte Hospodina všechny propasti

BIBLICKÁ ÚVAHA

Text: Žalm 148; Galatským 3,11-14; Římanům 7,24

Rád bych se v této úvaze soustředil, myslím, na jednu z nejpodstatnějších otázek křesťanství. V čem se naše křesťanská víra vlastně liší od jiných náboženství a v čem se liší od formálního křesťanství? Na co se vlastně máme v našem životě víry zaměřit? A co máme mít nepřetržitě na paměti? V čem ve skutečnosti spočívá ona apoštolova životní pouť, kterou epištola Židům charakterizuje jako pouť „s upřeným zrakem na Ježíše“? A kde je největší nebezpečí našeho bloudění? Odpověď v jistém slova smyslu skrývá náš dnešní text a tak se krátce zamysleme nad jeho poselstvím.

Apoštol Pavel v přečteném oddílu z epištoly Galatským prohlašuje: „Zákon nezádá víry“. Možná jsme toto prohlášení dodnes přehlíželi, ale má velkou důležitost. Naše lidská přirozenost má ve skutečnosti zákon nesmírně ráda. Je to něco konkrétního, reálného, něco hmatatelného a empiricky vyjádřitelného. Mít zbožnost zformulovanou do určitých vlastních či skupinových pravidel, článků a pouček, s tím se setkáváme na všech stranách náboženského života. Jsou to pravidla, která směřují k posilování a utvrzování zákona, tedy tendence fundamentalistické, ale také tendence opačného znaménka, tedy omezení zákona a různých pravidel a tedy řekli bychom tendence liberální. V obou případech se však jedná o tendence Bohu nepřátelské, jak se hned pokusím vysvětlit.

Na jedné straně tedy leží skupiny, které rády Boží přikázání všelijak přiosťují na bezpečet nejrůznějších pravidel a nařízení. Byly to a jsou skupiny, které, řečeno s Ježíšem, kladly na lidi nesnesitelná břemena talmudických aplikací, již tak pro člověka nenaplnitelného Mojžíšova zákona a na jejichž dodržování pak tito zelóti stavěli svou spravedlnost. Jejich víra byla na prvním místě vírou ve vlastní dodržování těchto pravidel a tedy v pravdě vírou v sebe sama. Farizeus v chrámě je přesvědčen, že Bůh je s ním navýsost spokojen. Jakákoli skulinka, která se vždy znovu musela nutně objevit a tedy potřeba víry v Boží milost, byla vždy důsledně odstraněna dalším hmatatelným pravidlem, dokud se Boží nároky na člověka nerozplynuly. Farizeus a zákoník se nebál ničeho více než právě víry, která jej znejistvovala, z jeho pohledu vedla na tenký led a stavěla nároky, které mu připadaly svou tělesnou neuchopitelností děsivé, neboť mířily zcela opačným směrem, než se ubíral. Ježíš byl pro farizey a zákoníky řečeno obrazně osobou, která jim na nádraží jejich domnělé konečné stanice oznamuje, že na začátku sedli sice do správného vlaku, ale jedoucího opačným směrem. To zaznívá v Ježíšových slovech: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do království Božího. Farizeové a zákoníci (a činí to aniž to tuší i jejich dnešní všelijací duchovní pokračovatelé) používali zákon nesprávným způsobem. Vždyť podle Božího zákona nakonec odsoudili Božího Syna, Boha samého. Ani ten v jejich očích zákon nenaplnil. A tak vlast-

ním koncem Mojžíšova zákona, svěřeného lidským rukám, je okamžik, kdy pozemský velekněz roztrhne své roucho, aby „podle zákona“ odsoudil k smrti Velekněze nebeského. To je ona definitivní tečka za zákonem předpisů a ustanovení.

Podobné tendence můžeme samozřejmě vystopovat i v křesťanské církvi, ať již v historii nebo v současnosti, i když pravděpodobně nikoli v takovém rozsahu jako tomu bylo v judaismu. Existuje však i opačný směr. Formální víra, kterou například kritizuje Jakobova epištola jde sice opačným, ale rovněž bludným směrem. Většina lidí si totiž ráda vytváří jakási vlastní liberálnější pravidla, vlastní zákon. A tak si někteří třeba stanoví, že když se v neděli zúčastní bohoslužeb a budou jinak spořádanými občany, bude s nimi Bůh jistě spokojen. Jiní toto pravidlo ještě zředí a říkají si, že když přijdou do kostela alespoň o svátcích, bude to dozajista stačit. A ještě další se spokojí alespoň s tím, že nechají pokřtít dítě. Také oni přece splnili svůj vlastní „zákon“ a tak se domnívají, že Bůh, pro některé ovšem již jen Bůh *případný*, bude s nimi rovněž spokojen. V obou případech mají tyto lidské představy nahradit víru. Ano, víra je to, co přirozený člověk nesnáší. Víra ho vydává všanc, vydává ho na milost Bohu. Zatímco jejich vlastní zákon je lepší, protože víru nežádá. Když si splní, co si sami uložili, mají pocit uspokojení nad sebou samým, a tedy ten nejhorší, ten Bohu nejnepřátelštější stav duše. Farizeové a zákoníci byli přece vůči Ježíši mnohem nepřátelštější než Pilát a Římané, kteří by si ho vlastně vůbec nevšímal. A tak je to u všech, kteří jsou sami se sebou spokojeni, ať již stojí na pomyslné ose fundamentalismu – liberalismu – a formalismu na kterémkoli místě. Víra je tedy něco jiného než pouhá náboženská horlivost nebo jen intelektuální uznání nějakých článků víry. Víra je pohyb směrem k Božímu cíli – k živému vztahu ke Kristu, který se duši hříšnickově stává pokrmem, jedinou nadějí, jediným řešením jeho lidské existence. To je onen upřený pohled na Ježíše, který jsem na začátku zmiňoval. Všechno ostatní je platné, jen pokud to vychází z nezměnitelného, proroky předpověděného, apoštoly dosvědčeného a Duchem svatým potvrzovaného axiomu křesťanství, který osobně vyjádřil apoštol Pavel: „Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě“ (1. Timoteovi 1,15). Tam, kde toto není z hloubi srdce nepřetržitě vyznáváno, kde člověk toto nevztahuje aktivně na sebe i na církev, kde je toto všelijak odkládáno a zasunováno, tam není skutečného křesťanství ani skutečné víry, ale jen prázdný fundamentalismus nebo liberalismus či prázdný formalismus.

Ne, nechci zbytečně proti někomu horlit. Toto pokušení přece číhá na každého věřícího osobně i na každé společenství jednotlivě. Vždyť my osobně v průběhu života stále znovu a znovu zjišťujeme svou nejrůznější dezerci od Boží pravdy. I my se všelijak během svého života pohybujeme na té neblahé ose přístřování anebo zas umenšování Božího zákona v Kristu a pravidel živé víry. Nakonec stále platí apoštolova výzva k bdělosti: „Kdo stojí dávej pozor, abys nepadl“. Náš křesťanský život je ve skutečnosti trvalým zápasem o udržení pravé spasitelné víry, která nám byla jednou provždy z milosti Boží darována.

Z tohoto hlediska pochopíme i pozoruhodný výrok apoštola Pavla, který jsme přečetli z epištoly Římanům: Apoštol tam praví: „Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti.“ Je to opravdu zvláštní výrok, když si uvědo-

míme, kdo jej vyslovil a především v jaké etapě svého života jej vyslovil. Tento výrok vychází z úst apoštola Pavla, tedy hlavního formulátora novozákonní teologie církve. Pavel píše, jak víme, tato slova v rámci epištoly Římanům kolem roku 60, tj. zhruba 25 let po svém obrácení u Damašku. V té době má již za sebou množství duchovního trýbení, vytržení do třetího nebe a další zcela mimořádná zjevení, také množství pronásledování na svých misijních cestách, je považován za výjimečnou duchovní autoritu, ke které se každodenně valilo, jak sám píše, množství lidí, aby u něho hledalo duchovní radu, pomoc a útěchu. A teď tato jakási živoucí legenda prohlašuje: „Bídny já člověk, kdo mě vysvobodí z toho těla smrti?“

Ano, všimněme si a zdůrazněme, že apoštol Pavel neříká: „Jak bídný jsem byl člověk před svým vykoupením, když jsem ještě neznal Krista, před svým obrácením u Damašku“, ale hovoří o sobě, v čase přítomném, ach, já bídný, nešťastný člověk, nešťastný právě dnes. Kdo mě z toho vykoupe? (Jen pro úplnost, nejedná se o pouhý vypravěčský čas přítomný, protože celou první polovinu kapitoly o sobě hovoří apoštol Pavel v čase minulém, když začíná svou duchovní retrospektivu slovy: *Já jsem žil kdysi bez zákona...*!) A tak tedy Apoštol Pavel se i po 25 letech zcela mimořádné služby svému Pánu považuje za bídného člověka. Ale pak Pavel pokračuje a sám nachází odpověď: „Děkuji Bohu, skrze Ježíše Krista, Pána našeho.“ Pavlovým řešením je víra v Krista, kterou mu je z milosti Boží dáno vždy znovu uniknout bídě svého lidského těla.

Zmínili jsme jakousi pomyslnou náboženskou osu fundamentalismu – liberalismu – a formalismu, ke které stále tíhne náš přirozený člověk, který víře nerozumí. Ale ať jsme na jakémkoli místě této osy, můžeme vždy z ní vystoupit prostým zvoláním: *Bídný já člověk, kdo mě vykoupe z tohoto těla smrti.* A pak, je-li naše zvolání opravdové, uslyšíme ve svém srdci také ono Pavlovo pokračování – díky Bohu, skrze Ježíše Krista. Pak se v tom okamžiku ocitneme v ráji srdce, kterého se svou milostí a útěchou dotkl Bůh. To je naplněním i Ježíšovy zvěsti: Čiň pokání a věř evangeliu.

Toto poznání lidské bídny není samozřejmě zvláštností apoštola Pavla. Setkáváme se s ním u všech skutečných svědků Božích. Jedním z nich je i sv. Augustin, učitel církve a jeden z tzv. církevních otců. Ve svém proslulém spisu *Vyznání*, který napsal jako bilanci vlastního života, označuje svou lidskou existenci (a to rovněž po svém obrácení) termínem „propast“, ze které je mu dovoleno občas skrze píseň chvály a velebení Hospodina povznést se nad sebe sama, aby se pak záhy stal opět propastí. (Aurelius Augustinus: *Vyznání*, Kniha třináctá, Hlava XIV.). Zamysleme se nyní nad tímto trefným podobenstvím této velké autority středověké církve. Když řekneme slovo „propast“ v biblickém slova smyslu, vybaví se nám všem pravděpodobně jako první propast – ἄβυσσος – z knihy Zjevení, místo trestu, záhuby a zatracení, kde satan bude na konci časů žalářován po tisíc let. Jen na okraj, řecké slovo *abyssos* zdomácnělo kromě latiny i v dalších jazycích, např. v angličtině, ve které kromě zmíněného prvotního významu, je synonymem bezedného zoufalství. Je to tedy slovo, které má v lidské mysli především negativní náboj, něco hrozného a deprimujícího. Ale má vždy slovo propast jen veskrze negativní charakter? K tomu se vrátíme za chvíli. Ano, Augustinův obraz lidské pozemské existence jako jakési propasti je opravdu velice výstižný. Jsme podle této představy na zemi každý uza-

vřen do propasti svého bytí, své lidské existence. Sedíme kdesi na dně, tam, kam sluneční svit již takřka nedosáhne, v místě ponurém, jsme jako mátohy, které šátrají kolem sebe a zjišťují, že jsou úplně samy. A nad námi ohromná stráž, od sebe vzájemně oddělených. Nikdo druhému vlastně nemůže z této propasti pomoci, protože každý sedí bezmocně ve své vlastní jámě. A tak tomu v životě skutečně bývá. Apoštol Pavel prohlašuje, „neboť kdo zná, co je v člověku, než jeho duch? (1Kor 2,10). A v knize Přísloví pak čteme: „Jen srdce člověka zná vlastní hořkost, podobně jeho radost druhý necítí“ (Přísloví 10,14; NBK). Ano, všichni si sami za sebe sedíme v propasti své vlastní pozemské existence a ve skutečnosti si vzájemně pomoci můžeme jen málo, snad ještě nejvíce v oblasti materiální, avšak skutečná, pravá útěcha a pomoc přichází rozhodně odjinud. Když přijde opravdová krize, náš duch se stává vůči pomoci druhých netečným, protože ta zůstává jen na povrchu a nemůže dosáhnout k hlubinám naší hořkosti a zoufalství. Takto je na tom každý člověk pod sluncem. Snad má někdo onu propast přece jen nepatrně světlejší, zdánlivě méně hlubší; dnešní civilizovaný člověk v ní má k dispozici třeba televizi, nejruznější druhy kultury, své koníčky, všelijakou zábavu, atd., ale nic z toho nemůže změnit podstatu naší existence, která se ve svůj čas přihlásí neodbytně o slovo, ať chceme nebo nechceme.

Položili jsme svrchu otázku, zda tento na první pohled ponurý Augustinův obraz nemůže mít i jistou pozitivní stránku. Může mít to hrozné a ponuré slovo propast, také nějaký pozitivní náboj? V přečteném Žalmu 148 jsme slyšeli následující podivuhodný apel, který žalmistovi vnukl Duch Boží: „Chvalte Hospodina... všecky propasti (verš 7. Kral.). I když se modernější překlady vyhýbají použít na tomto místě přímo slovo propast, starověký řecký překlad Septuaginta používá zde skutečně zmíněné slovo *abyssos*. Kdyby propast byla něčím veskrze negativním a jen ryze satanským, proč by byla vyzývána k účasti na slavném chvalozpěvu stvoření? A myslím, že zde nejde jen o nějaké geologické útvary, ale že slova našeho Žalmu mají nepochybně i duchovní rozměr.

A tu přicházíme k druhému pohledu na slovo propast. Propast označuje hlubinu. A když stojíme v propasti svého lidství, a kolem nás je tma, setkávají se naše hlubiny s hlubinami Božími (1Kor 2,10b) o kterých naše spokojená povrchní existence nic neví. Tehdy začínáme volat k Bohu, z hlubokosti svého srdce – *de profundis*, tak, jak volal žalmista v úvodu onoho známého 130. Žalmu. A my se tak stáváme jakýmsi propastmi, které chválí Hospodina. Kdo to prožil, ví, že těžko je na světě něco mocnějšího a sladšího. Ale tu sílu a moc tomu dodává právě ta hlubina, právě ta propast. Možná budeme všichni znát ze své osobní zkušenosti, že když leželo před námi něco temného a deprimujícího, něco, čeho jsme se opravdu báli, tehdy jsme z hlubokosti chválili a vyzývali Pána s často nevídanou, překvapivou a nečekanou silou a opravdovostí. A když už to později bylo za námi a zase jsme se cítili dobře a zmizely hlubiny našich nesází, zmizely i hlubiny Boží. I když jistě člověk děkuje Bohu za pomoc, nikdy již to není v té vroucnosti, jako když byl chycen v propasti úzkostí. Toto je něco zcela zákonitého, s čím nenadělá nic ani sebezbožnější člověk.

To, o čem píš, nakonec potvrzuje i dnes již mnohokrát citovaný apoštol Pavel. Ten v II. epistoletě Korintským 12,10, prohlašuje: „Proto mám zálibu

v slabostech, v příkořích, v nouzi, v pronásledování, v tísních pro Krista. Neboť, když jsem slabý, tehdy jsem silný.“ Jako by Pavel chtěl v souladu s tím, co jsme řekli, říci: Mám nejraději, když mě okolnosti i druzí lidé stále srážejí až na dno propasti mé lidské existence, protože tam se vždy nejspolehlivěji setkávám s přítomností Boží, a s mocí vzkříšeného Krista. A právě v tom spočívala pravá duchovní velikost apoštola Pavla. Našel zalíbení v tom, čeho se my vědomě i podvědomě trvale bojíme. Měl zalíbení v tom, co evokovalo a vypůsobovalo v jeho srdci víru v Krista, co mu stále ukazovalo na její nezbytnost a na její svrchované řešení základních konfliktů naší lidské existence, jejích hlubin a temnot.

A když se, bratři a setry, setkáme v tom Novém roce s něčím, co se nám nelíbí, co nás sráží a deprimuje, ať je to cokoli, vzpomeňme si, že tam kam jsme sráženi na nás čeká vzkříšený Kristus, hlubiny Boží přítomnosti a tedy hlubiny bezpečí živé a pravé víry.

(-sf-)

Můžete nám psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf@cmail.cz

Další informace v angličtině lze najít na internetových adresách:

www.persecution.com

www.persecution.org

Starší čísla v elektronické podobě naleznete na internetové adrese:

mucednici.prayer.cz

několikrát týdně aktualizované zprávy o pronásledování křesťanů ve světě

Compass Direct CZ

www.prayer.cz • info@prayer.cz

přehledné třídění podle zemí a data • možnost zaslání e-mailem • soutěže o ceny

Ztotožnění s Kristem

David zpíval: „Neboť nenecháš duši mou v pekle, aniž dopustíš, ctiteli svému viděti porušení. Známost učiníš mi cestu života“ (Žalm 16,10–11). Ve Skutcích 2,27–31 vysvětluje Petr, že proroci těmito slovy hovořili o Kristu, to jest o někom jiném než sami o sobě, o někom, kdo se měl objevit na zemi až několik století po nich. Proč potom David hovoří v první osobě, a nikoli ve třetí a hovoří o Mesiáši, jakoby jím byl on sám?

Je tomu z toho důvodu, že věřící a Mesiáš nejsou dvě osoby, ale pouze jedna. Jsme jeho tělo. Jsme „oudové těla jeho, z masa jeho, a z kostí jeho“ (Efezským 5, 30). Jednota mezi námi a Kristem by nemohla být vyjádřena realističtěji.

Tomu lze rozumět názorně, že jsme jeho tělo, ale jak někdo může symbolicky vysvětlit, že jsme také jeho „kosti“? Často se používá výroku, že církev je mystickým tělem Kristovým, ale není to přesně biblické. Slova „symbolický“ nebo „mystický“ se v Písmu nevyskytují.

Jsme nazváni *jeho tělem*, tečka. Moje tělo jsem já sám. Nechodí moje nohy, chodím *já*. Nedýchají moje plíce, dýchám *já*. Nejsou to Kristovy údy, které trpí anebo se radují, ale je to vždy Kristus sám. Toto ztotožnění je dokonalé.

David hovoří o Spasiteli použitím první osoby úplně přesně, jako Spasitel používá první osoby, když hovoří o mně, hříšníku, za kterého on umírá. Rovněž 69. žalm je mesiánský. Je to sám Kristus, kdo hovoří prostřednictvím Davidových slov. „V žízni mé, napájeli mě octem“ (verš 21.) a „horlivost domu tvého snědla mě“ (verš 9.).

V témž žalmu rovněž čteme slova „Bože, ty znáš sám pošetilost mou, a provinění má nejsou skryta před tebou“ (verš 6.). Kristus neříká, že bude trpět hanbu za něčí bláznovství a špatnost, ale za svou vlastní. On se s hříšníky ztotožňuje. Luther píše ve svém komentáři k epistoletě Galatským: „Křesťan je Kristus.“ Ale stejným způsobem můžeme říci: „Kristus je křesťan.“

Pokud se s ním ale ztotožníme, musíme přijímat i jeho úděl. „V den zlý schová mne v skrýši stanu svého (Žalm 27, 5). Pravidlo, které stanovili středověcí židovští vykladači zvaní masoreti při psaní „s“ v hebrejském slově pro stan, *sukkah*, požadovalo, aby bylo toto písmenko poloviční velikosti než ostatní, a tak naznačovalo, že kdo si přeje být Hospodinem chráněn, musí se omezit jen na malé místo, stejně jako On sám našel zalíbení jen v malé stádcí. (Byl jsem v malé cele, kde šlo udělat jen dva kroky tam a zpátky.)

Avšak písmeno v hebrejském slově pro den, *iom*, v obratu „den zlý“, se také má psát zřetelně malé, neboť pro věřící jsou dny zlé nesmírně malé ve srovnání s věčnou slávou. Jsme s ním ztotožnění nejen na kříži, ale také v jeho vítězství.

– Z knihy Richarda Wurmbraunda *100 Prison Meditations*.

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V prosinci vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.

K hlavním cílům tohoto sdružení patří:

- a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům
- b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů
- c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epistole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.
2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.
3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem, mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.
4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.
5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

Pomoc pronásledované církvi

ČSOB Jindřichův Hradec

č. ú.: 131257607/0300

konstantní symbol: 379

Myanmar (Barma)

ARMÁDA ROZEHNALA PŘI ÚTOCÍCH
NA VESNICE KMENE KAREN TŘI
TISÍCE VESNICANŮ

Dva prapory barské armády napadly deset vesnic a rozptýlily asi 3 000 lidí. K této události došlo 30. listopadu ve státě Karen (kraj Toungoo) na severu Barmy.

V každé z těchto vesnic ležících v údolí podél řeky Yaw Law mezi městy Rangoon a Mandalay žilo zhruba 300–500 obyvatel. Tito lidé museli ze svých domovů uprchnout a nyní se skrývají v džungli, kde po všech stránkách živoří. Existují odhady, že na území Barmy takto žije kolem jednoho milionu běženců.

Mezi prapory barské armády a Národní osvobozeneckou armádou kmene Karen (KNLA) došlo v rozmezí tří dnů (28.–30. 11) ke třem střetům. Podle zpráv neutrpěla KNLA žádné oběti, zatímco barská armáda ohlásila několik zraněných vojáků.

Zatímco útoky barské armády vůči etnickým skupinám pokračují, propustil údajně režim asi 9 000 vězňů. Byl mezi nimi i Min Ko Naing, jeden z nejdéle vězněných barských disidentů. Hlavní představitelka Národní ligy pro demokracii Aung San Buu Kyi nedávno uvedla, že jí úřady prodloužily o další rok domácí vězení.

Většina opozičních skupin uvádí, že vězni byli propuštěni kvůli blížícímu se summitu paktu ASEAN v Laosu, aby díky tomuto gestu měla barská vláda lepší pozici pro vyjednávání.

Výkonný ředitel *Christian Solidarity Worldwide* (CSW) Mervyn Thomas v této souvislosti uvedl: „Naše myšlenky a modlitby jsou s těmi, kteří byli nedávno vyhnáni ze svých domovů, jako přímý důsledek útoků barské armády. Tito lidé se tak připojili ke stovkám tisíců běženců skrývajících se uvnitř Barmy. Zatímco CSW vítá zprávy o propuštění mnoha nespravedlivě držených vězňů, zůstává jich i nadále mnohem více ve vězení v úděsných podmínkách. Budeme pokračovat ve svých kampaních za prosazení náboženské svobody a demokracie v Barmě.“

– *Christian Solidarity Worldwide*,
Velká Británie, 3. prosince 2004